

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

44. ČÍSLO / XVIII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

7. LISTOPADU 2010

Z obsahu:

Svatá Alžběta Durynská
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
20. října 2010
- strana 2 -

Marie Julie Jahenny
(1850-1941)
Oběť za obrácení hříšníků
- strana 4 -

Svěcená voda
Elisabeth von Thurn
und Taxis
- strana 5 -

„Křičím evangelium svým
vlastním životem“
(dokončení)
Příběh laické misionářky
Annaleny Tonelli
- strana 6 -

Stavba katedrály
Matky všech národů
v Karagandě
- strana 7 -

Boj s falešnými božstvy
Meditace Benedikta XVI.
při zahájení biskupského
synodu o Blízkém východě
- strana 8 -

Život lásky v duši (3)
Conchita de Armida
- strana 10 -

Svatý růženec a světcí (5)
Stefano M. Manelli
- strana 11 -

Schrána s ostatky sv. Alžběty Durynské, pozlacený měděný plech na dubu (1235-1250), Marburg, Německo

Drazí bratři a sestry! Dnes bych chtěl pohovořit o jedné z žen středověku, která vyvolala veliký obdiv; jedná se o svaťou Alžbětu Uherskou, zvanou také Alžběta Durynská.

Narodila se r. 1207, o místě narození historikové diskutují. Její otec Ondřej II. byl mocným uherským králem, který se pro posílení politických svazků oženil s německou Gertrudou z Andechs-Merana, sestrou svatě Hedviky, která byla manželkou slezského knížete. Alžběta žila na uherském dvoře jen první čtyři roky svého dětství spolu se svou sestrou a třemi bratry. Milovala hru, hudbu a tanec; věrně se modlila své

Svatá Alžběta Durynská

modlitby a projevovala zvláštní pozornost vůči chudým, kterým pomáhala dobrým slovem a láskyplným gestem.

Její šťastné dětství bylo náhle přerušeno, když přijeli z dalekého Durynska dva šlechtici, aby ji odvedli do nového sídla ve středním Německu. Podle obyčejů tehdejší doby rozhodl totiž její otec, aby se Alžběta stala princeznou v Durynsku. Lankrabě neboli kníže oné oblasti byl jedním z nejbohatších a nejvlivnějších vládařů Evropy počátku XIII. století a jeho hrad byl velkolepým kulturním centrem. Ale za slavnostmi a zdánlivou slávou

se skrývaly ambice feudálních knížat, kteří stáli ve vzájemných válkách mezi sebou a v konfliktech s královskou a císařskou autoritou. Za těchto okolností přijal lankrabě Heřman velmi rád zasnuby mezi svým synem Ludvíkem a uherskou princeznou. Alžběta odjela z vlasti s bohatým věnem a velkou suitou včetně dvou osobních služebných, které se staly jejími věrnými přítelkyněmi až do smrti. Právě ony nám zanechaly cenné informace o dětství a životě svěřence.

Po dlouhé cestě dorazili do Eisenachu, aby vystoupili na pevnost Wartburg, mohutný hrad

nad městem. Zde se slavily zasnuby mezi Alžbětou a Ludvíkem. V dalších letech, zatímco se Ludvík učil rytířskému řemeslu, Alžběta a její družky se učily němčině, francouzštině, latině, literatuře, hudbě, vyšívání. I přesto, že zasnuby byly vedeny motivy ryze politickými, mezi mladými se zrodila upřímná láska oživovaná vírou a touhou naplnit vůli Boží. Ve věku 18 let, po smrti otce, se Ludvík ujal vlády nad Durynskem. Alžběta se stala předmětem skryté kritiky, protože její způsob chování neodpovídal dvorskému životu. Proto také oslava sňatku nebyla okázalá a výdaje na hostiny byly zčásti věnovány chudým. V hloubi své vnímavosti viděla Alžběta rozpor mezi vyznavačnou vírou a křesťanskou praxí. Nesnášela kompromisy. Jednou, když vstoupila do chrámu o svátku Nanebevzetí, sňala svou korunu, položila ji vedle kříže a setrvala v prostraci se zakrytou tvář. Když ji tchyně za toto chování kárala, odpověděla: „Jak mohu já, ubohý tvor, nosit korunu pozemské důstojnosti, když vidím svého Krále Ježíše korunovaného trním?“ Jak se chovala vůči Bohu, tak se chovala i vůči poddaným. Ve spise *Výroky čtyř služebných* nacházíme toto svědectví: „Nepožívala pokrm, pokud si nebyla jista, že pochází z vlastnictví legitimních statků manžela. Zdržovala se toho, co bylo získáno nedovoleně, a snažila se také dát odškodnění těm, kteří utrpěli násilí“ (s. 25 a 37). Pravý příklad pro všechny ty, kteří zastávají vedoucí roli: výkon moci na každé úrovni je třeba chápat jako službu spravedlnosti a lásky při zajišťování obecného blaha.

Potýkat se s liberály a relativisty není problémem jen současné církve. Útočili již na jejího Zakladatele ještě dříve, než ji založil. O jednom takovém střetu nám vypráví dnešní evangelium. Z „chytáku“, s jakým přišli saduceové za Pánem, vidíme, že jim musel těžce „ležet v žaludku“, když si dali tolik práce, aby si připravili a promysleli uměle vykonstruovaný kásek, kořeněný navíc ironií a despektem vůči víře v posmrtný život. Svou skepsi vůči všemu nadpřirozenému a zaměřením jen na pozemský život jsou moderním liberálům docela blízcí. Přitom saduceové nebyli něco jako sekularizovaná politická strana. Svě jméno odvozuje od nejvyššího Davidova kněze Sádoka a v jejich řadách se přímo hemžilo kněžskými, kteří konali službu v chrámě. Ani v anděly, o kterých Starý zákon mluví na tolika místech, však nevěřili. Aby si udrželi a upevnili své postavení, byli ochotni kolabovat i s římskými okupanty. Podíleli se pochopitelně významným způsobem na Ježíšově odsouzení i pozdějším pronásledování apoštolů. Jak příznačné rysy i pro mnohé postavy dneška!

Že se v Církvi právě v posledních letech rozbíjí novodobí saduceové jako houby po dešti, s tím svolavatel posledního koncilu, Jan XXIII., rozhodně nepočítal. Svůj názor na tento neplánovaný výsledek nám už říct nemů-

že může zasáhnout. Ale když Jan Pavel II. byl v roce 1998 na apoštolské cestě ve Vídni, dostal jsem jako novinář v tiskovém středisku předem text jeho homilie. Podtrhl jsem si všechna místa, ve kterých, jak se říká, „trefil hřebík na hlavičku“. Žádné z nich jsem však při mši na Heldenplatz neslyšel.

Editorial

že, protože konce Koncilu se nedožil. Jeho první tři nástupci se s nimi do otevřeného boje nepustili (Jan Pavel I. se na to chystal, ale zaskočila ho náhlá předčasná smrt), a tak celé toto břímě spadlo na bedra Benedikta XVI.

Vážnosti a rizika tohoto úkolu je si vědom od samého začátku a dal to v některých takřka prorocky laděných projevech jasně najevo. Mluví stále více o ohrožení nikoliv zvenčí, ale zevnitř. K těmto jeho projevům, o kterých byla již na stránkách Světla řeč, přibyl další, který proslovil jako improvizovanou meditaci nad slovy denní modlitby Církve v den, kdy zahájil biskupský synod k otázkám Blízkého východu (str. 8).

Improvizovaná meditace má jednu přednost. Nikdo o ní předem nic neví a nikdo do ní ne-

Meditace Benedikta XVI. z 11. října je prorocká vize, ve které jde do tuhého. Není však v ní nic pesimistického. Naopak, je plná realistického optimismu, který ovšem zcela potlačuje pokoncilní populistický optimismus. Populistický optimismus žije na dluh, slibuje hojnost z nekrytých směnek, a tak směřuje do bankrotu. Realistický optimismus nepochybuje o konečném vítězství, ale nepochybuje ani o tom, že toto vítězství se platí krví.

Benedikt XVI. má před sebou nesmírně obtížný úkol. Mnoho jeho generálů, důstojníků i vojáků si zvyklo na pohodlnou představu, že stačí se s protivníky dohodnout, a bitva je vyhrána. Namluvili jim to různí „saduceové“, které nikdo včas neokřikl, protože zavládlo klamné přesvědčení, jako by právě oni vyrazili vpřed zcela

Pokračování na str. 13

Spor o zásadní otázku

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Bůh není Bohem mrtvých, ale živých.

Ježíšovi odpůrci se opět uchýlili ke své staré taktice a vyprovokovali nový spor. Dobře si je prohlédni. Jak se může přesvědčit, už za dob Ježíšových se našlo dost takových, kteří sami sebe pokládají za nejvyšší autoritu, a tak si z Písma vybírají jen to, co se jim právě hodí. Nehledají v něm pravdu Boží, ale svoji. Věřit totiž není dáno všem.

Jsou tak zaujati proti vzkříšení z mrtvých, že jim to ani nedovoluje, aby o něm správně uvažovali. Pozoruj jejich sebevědomí i jejich prohnanost. Promysleli a připravili si léčku, do které by rádi polapili toho, kterému nechtějí přiznat, že je zvěstovatelem Boží moudrosti a pravdy.

Za svou zbraň si zvolili pokus o zesměšnění. Vidiš, jak starý je tento nástroj, pomocí kterého chce odpůrce získat převahu v boji proti nepohodlné pravdě. Potměšilá ironie možná dodá vyzývatelům sebedůvěry, nikoliv však důvěryhodnosti. Saduceové přicházejí za Ježíšem přesvědčení, že tentokrát jim musí dát konečně za pravdu, a tak se budou moci povyšovat nad své odpůrce. Ale záhy se ukáže, jak vratká je sebejistota, která spíše než ze skutečné znalosti věci pramení z nevědomosti a je umocněná předpojatostí. K ničemu není chytrost, která nepochopila, co je podstatné. Sleduj jejich počínání pozorně, nikoliv však jako jejich soudce, nýbrž jako podnět k sebekritickému zamyšlení, zda si někdy nepočínáš podobně. Buď nejbezpečnější právě tehdy, když se ti zdá, že je ti všechno naprosto jasné, zatímco ti druzí nic nechápou. Můžeš se totiž záhy ocitnout v situaci, že tomu bude právě naopak. Přesně to se stane za chvíli saduceům.

Ježíš vidí až na dno jejich duše. Nicméně s velkou trpělivostí a pozorností vyslechne jejich dlouhý vykonstruovaný příběh o sedmi bratrích a jedné ženě. Jeho moudrá odpověď je mnohem víc než jen odrazení jejich nejapného pokusu. Přijímá to jako podnět pro vyslovení útěchyplného ujištění pro všechny ty, kteří byli uznáni za hodny dosáhnout života budoucího věku a vzkříšení z mrtvých.

Ježíš vysvětluje, že budoucí život, který čeká jeho věrné, se podstatně liší od tohoto pozemského života. Saduceové odmítají vzkříšení, protože nepochopili jeho podstatu. Nejsou bohužel sami, kdo zarputile odmítají něco tak potěšujícího právě proto, že ke své vlastní škodě nejsou ochotni překonat a opustit svou za-

milovanou mylnou představu. Znovu se ti potvrzuje, že víra není přístupná bez pokory a otevřenosti, která nespolehá jen na vlastní úvahy a přesvědčení, ale především staví na důvěře v moudrost dobrotivého nebeského Otce.

Saducejské odmítání vzkříšení je přece urážkou samého Boha. To, k čemu nás Bůh stvořil, nikdy nekončí účast na jeho blaženém životě, zredukovali skeptičtí agnostikové na několik let pozemského života a na starost o časné záležitosti tohoto světa. Jejich nevíra je také degradací důstojnosti člověka, který je podle jejich pojetí schopen života jen v jeho pozemských rozměrech. Snižovat Boha znamená vždy také snižovat člověka. Horizont rozumářů, kteří věří jen sami sobě, je ve skutečnosti žalostně nízký.

Poslouchej pozorně Ježíšova slova a čerpej z nich poučení i důvěru. Budoucí život skutečně existuje. Je připraven pro ty, které Bůh k sobě přijme, protože toho budou hodni. Je to pochopitelné, protože to bude život Božích dětí, tedy těch, kteří jej za svého pozemského života skutečně přijali za svého Otce. Tento jejich budoucí život s Bohem a v Bohu překračuje všechnu lidskou představivost, neboť budou rovni andělům.

Na Ježíšovo ujištění se můžeš spolehnout. Měli by mu uvěřit i saduceové. Uznávají-li z Písma jen Mojžíše, bere si Pán za svědka právě jeho. Z hořícího keře k němu promlouval *Bůh Abrahámův, Izákův a Jakubův*. Jaký by to mělo smysl, aby se Bůh dovolával patriarchů, kteří jsou nenávratně mrtví? Bůh je přece *Bohem živých*, neboť Bůh je Život.

V tomto sporu byla v sázce sama podstata smyslu tvého života. Zpochybnit vzkříšení z mrtvých znamená zpochybnit vše, neboť pak všechno ostatní ztrácí smysl. Hrdinná smrt sedmi makabejských bratrů před zrakem jejich matky by nebyla ničím víc než nesmyslným gestem. Oni čerpali svou klidnou a pevnou odvahu právě z jistoty, že *budou od Boha znovu vzkříšeni*.

Poděkuj Ježíši z celého srdce nejen za jistotu, kterou ti svou dnešní odpovědí dodává, ale i za to, že ti svým životem, smrtí a zmrtných-vstáním otevírá cestu k tomuto zaslíbenému věčnému životu. Tvůj Pán má z vůle Otce osobní zájem na tom, *abys byl hoden dosáhnout budoucího věku a vzkříšení z mrtvých, abys byl roven andělům, abys byl synem Božím*. Pohlížeť nadále na všechno časné ve světle této skutečnosti. Můj Pane, přijímám všechno z tvé ruky v pevné důvěře, že *až procitnu, uzřím tvou tvář a nasytím se pohledem na tebe.*⁽¹⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ resp. žalm 17

Liturgická čtení

1. čtení – 2 Mak 7,1–2,9–14

Přihodilo se, že zajali sedm bratrů s jejich matkou. Král je dal mrskat biči a volskými řemeny, aby je přinutil jíst zakázané vepřové maso. Jeden z nich, který se stal jejich mluvčím, řekl: „Co se nás ptáš a o čem se chceš od nás poučit? Jsme odhodláni spíše zemřít než překročit božské zákony otců.“ Druhý pak v poslední chvíli řekl: „Ničemo, bereš nám přítomný život, ale král všehomíra vzkřísí nás k věčnému životu, protože umíráme za jeho zákony.“ Po něm byl týrán třetí. Když ho požádali, aby vyplázl jazyk, který mu chtěli uříznout, nebojácně vztáhl ruce na oheň a neohroženě řekl: „Dostal jsem je z nebe, ale kvůli Božím zákonům se o ně nestarám a doufám, že je znovu od něho obdržím.“ Sám král a jeho družina žasli nad duševní silou jinocha, který se vůbec nestaral o bolesti. Když zemřel, dali se do stejného mučení a týrání čtvrtého, který krátce před smrtí řekl: „Je dobré být poslán na smrt od lidí, když můžeme doufat od Boha, že znovu budeme od něho vzkříšeni. Pro tebe však vzkříšení k životu nebude!“

2. čtení – 2 Sol 2,16–3,5

Náš Pán Ježíš Kristus i Bůh, náš Otec, který nás miloval a ve své dobrotě nám dal nepomíjející útěchu a radostnou naději – on sám ať potěší vaše srdce a utvrdí v každém dobrém činu i slovu. A tak modlete se za nás, aby se slovo Páně dále šířilo a bylo přijímáno s úctou, jak je tomu i u vás, a abychom byli osvobozeni od lidí zvrácených a zlých, neboť věřit není dáno všem. Ale Pán je věrný: on vás bude sílit a chránit od zlého. Spolehnáme na vás, že s pomocí Páně děláte a budete dělat, co vám nařizujeme. A Pán ať řídí vaše srdce k Boží lásce a k tomu, abyste byli trpěliví tak, jako byl Kristus.

Evangelium – Lk 20,27–38

K Ježíšovi přistoupilo několik saduceů, kteří tvrdí, že není vzkříšení, a otázali se ho: „Mistře, Mojžíš pro nás ustanovil: ‚Zemře-li někomu bratr, který měl manželku, ale byl bezdětný, ať si tu manželku vezme jeho bratr a zplodí svému bratru potomka.‘ Bylo tedy sedm bratrů. První se oženil a zemřel bezdětný. Ženu si vzal druhý a třetí a stejně tak všech sedm, nezanechali však děti a zemřeli. Nakonec zemřela i ta žena.

Pokračování na str. 15

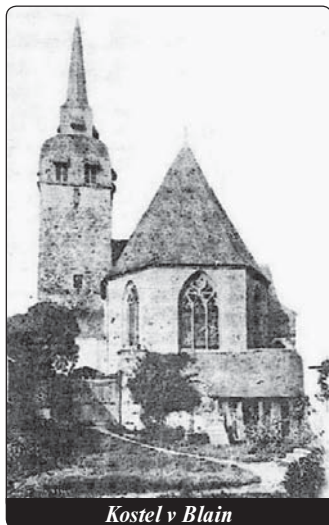
Marie Julie Jahenny (1850-1941)

Úvodem

Marie Julie Jahenny zasvětila svůj život jako oběť za obrácení hříšníků a jejich spásu. Kdo se seznámí s jejím životem, nemůže zůstat lhostejný k nesmírnému morálnímu i fyzickému utrpení, které trvalo řadu desetiletí. Marie Julie je výjimečnou, a přesto velmi prostou osobností, jejíž mystický život byl obdařen rovněž četnými extázemi a prorockými zjeveními. Seznámíme se s ní jako s příkladem pro naše posvěcení.

Utrpení ve stínu kříže

Marie Julie se narodila 12. února 1850 v devět hodin večer v malé osadě Coyault v obci Blain. Dům rodiny byl na samotě blízko moře. Jako novorozeně spadla na zem. Matka jí

Kostel v Blain

přivazovala na stůl, protože jí nemohla věnovat stále pozornost. Rodiče přistupovali každý měsíc ke svátostem. V rodině se všechny modlitby konaly společně. Čtyři roky po Marii se narodila sestra Anděla, její pozdější důvěrnice. V rodině se šesti dětmi pomáhala nejstarší Marie přetížené matce a nemohla navštěvovat školu.

Náboženská výchova byla pečlivá. V 7 letech přistoupila Marie k první svaté zpovědi. Snažila se naučit aspoň něco.

Během přípravy na první svaté přijímání chodila Marie půl roku do školy, aby lépe porozuměla katechismu. Psala velmi špatně, ale uměla číst. Postupem času si vytvořila svou malou knihovnu s několika knihami: Farník, Následování Krista, Následování svaté Panny, Ježíš, nejkrásnější z lidí od Bourdena, Život svaté Anny a Božské Srdce od Ramiera. Všechny tyto knihy četla po celý život. Ale nikdy neviděla noviny. Její zpovědník jí opatřil životopis blahoslavené Taigy, protože věděl, že jeho penitentku velmi přitahuje mystika.

První svaté přijímání Marie Julie

Marie Julie byla velmi zbožná a od útlého věku tíhla ke kajícím. I její matka byla znepokojena jejím předčasným sklonem ke kajícím. Jednou šla se svými družkami sbírat škeble a celá skupina vstoupila do kostela a chtěla si zde hrát. Farář uslyšel hluk a zeptal se jich, co tu dělají. Dívky požádaly, aby mohly v kostele zůstat. Farář jim to dovolil pod podmínkou, že budou dělat pokání. Všechny to odmítly s výjimkou Marie. Malá pastýřka vodila na pastvu tři krávy po úzkých stezkách směrem k hoře Hernion. Přišla na malou mýtinu nad Fraudais. Co dělat na uzavřené louce ve společnosti pokojných zvířat? Postavila malý oltář a ozdobila ho polními květy. Zhotovila dřevěný kříž bez Krista, ale jeho obraz vyřezala do dřeva. Svůj malý ráj doplnila soškou Panny Marie.

Samota a modlitba jí pomáhaly prohlubovat úctu k Ježíši, k Marii a ke svatému Kříži. Někdy vystoupila na pahorek a otud objevovala něco z okolí.

„Co děláš nahoře, malá Marie?“ „Dívám se na zvony kostela, kde bydlí Ježíš!“ Svaté přijímání byla událost nesmírné

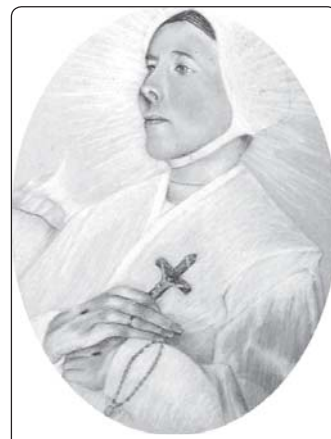
důležitosti. Marie to ví a ví také proč: první svaté přijímání je zdrojem velkého štěstí pro celý život, ale bylo by pro celý život neštěstím, kdyby bylo provedeno špatně. „Pokání, je třeba se připravit pokáním.“ A její kající skutky začínají brzy, a nyní se ještě rozmnožují. Marie si zhotoví kožený pás s hroty, které tlačí do kůže. To jí nestačilo. Zhotovila si kříž s hroty, které rovněž pronikaly do těla. Na tajném místě korunovala ostatním drátem své čelo. Do bot si vkládala předměty, které jí tlačily až do krve. Přinesla si domů vyhozené dveře, očistila je a zhotovila si kříž jako své lůžko. Vstává jako první a kříž ukrývá do slamníku.

Ve věku deseti a půl roku se připravuje na první svaté přijímání. Kněz, který vedl přípravné soustředění, líčil dětem muka Pánova umučení. Všechny děti plakaly, jen Marie ne, byla z toho zděšena. Mnohem později zjevila svou děkovnou modlitbu po svatém přijímání. Je to program na celý život: *Můj milovaný Ježíši, dnes ses zasnoubil s mou duší. Slibuji Ti, že Ti zasvětím své mládí a všechna svoje léta až do smrti. Chci jen jednoho SNOUBENCE.*

Její matka řekla v roce 1873: „Moje dcera byla vždy velmi zbožná, a to především po prvním svatém přijímání. Opakova-

Marie Julie Jahenny

Marie Julie Jahenny

la všechna kázání, která slyšela. Velice milovala mne i otce. Neměla chyb. Nikdy nešla tančit.“

Marie Julie rostla především ve zbožnosti a v duchu pokání. V roce 1865 požádala nového faráře v Blain, dona Pitre Davida o duchovní vedení. Měl 39 let, byl vysoký, tmavovlasý a statný. Měl oheň v očích, žár ve slovech a v srdci... a přitom neohroženost, opravdu bretaňskou. Marie Julie sní o tom, stát se řeholnicí. P. David ji odrazuje, protože má křehké zdraví. Nemá nějakou vážnou chorobu, ale dostává horečky. I s teplotami chce vždy na mši svatou. Z horeček bývala pobledlá. V 16 letech ji poslali na službu do jedné rodiny v sousední obci Mitlais. Její slabá tělesná konstrukce jí nedovolila zůstat tam déle než půl roku.

Na své pány výchovně zapůsobila svou prostotou a zbožností, a to do té míry, že po dvanácti letech stále vzpomínali na svou služku a obrátili se na ni tehdy již jako na „novou“ stigmatizovanou s prosbou o uzdravení umírající dcerušky. Marie jim tu milost vyprosila.

Marie se tedy vrátila domů do Fraudais a zůstala zde až do věku 22 let. V té době otec Jahenny získal do vlastnictví půdu, k tomu dva dělníky a mohl si dovolit další krávu. Život se rozvíjel dále ve vsi prostotě. Marie pracovala u krejčovně, slečny Pého v Blain. Když doprovázela svou mistrovou ke klientům, slyšela někdy řeči, které jí pů-

sobily utrpení, ale nestěžovala si. Vydělávala 35 centesimů na den.

Její výdělek umožnil, aby jí matka poslala k lékaři, který léčil bratrovo vážně nemocné koleno. Lékař ve svém domě se jí pokoušel políbit, ale ona se ubránila a utekla domů. ... Nikdy nepřestávala děkovat Pánu, že ji uchránil od „tygřích tesáků“.

6. ledna 1873 během slavné mše svaté pocítila velkou slabost. Cítila se tak špatně, že se musela ihned vrátit domů. Během měsíce se stav zhoršil. Lékař nedokázal určit diagnózu: je to rakovina žaludku nebo střev? 12. února, v den jejích 23. narozenin, se stav ještě zhoršil. P. David jí vyzpovídal. 15. února ho narychlo zavolali. Našel ji v bezvědomí a mohl jí udělit jen poslední pomazání. Po několika dnech se stav poněkud zlepšil, P. Da-

Rodný dům Marie Julie Jahenny

vid toho využil a přinesl jí svatě přijímání jako viatikum. Ale lékař neztrácel naději, že ji uzdraví. Sousedé ji však s pláčem obklopili a mysleli jen na smrt. „Taková hodná dívka.“ „Jaká škoda!“ Plány Boží prozřetelnosti jsou tajemné! Byly opravdu neproniknutelné. Lidé z Fraudais nemohli tušit, co s ní Bůh koná.

Seven dní po posledním pomazání je Marie stále jako omámená a cítí, že umírá. Řekne to své rodině, která je smutná a pláče. Náhle kolem 11. hodiny otevře široce oči a posadí se na lůžku. To se už dlouho nestalo. Marie prohlásí: „Jak je dlouhý život na tomto světě!“ Má zrak upřený na jedno místo. Pak padne na lůžko a leží jako mrtvá tři hodiny. Co viděla v těch deseti minutách? Zatímco všichni mysleli, že je mrtvá, dívala se na mlčící Pannu Marii.

(Pokračování)
Překlad -lš-

Svěcená voda

neboli mocná ochrana nejen pro chladné dny

Svěcená voda mě vždy fascinovala. Jako děti jsme ji měly ve stříbrné nádobce u dveří našeho pokoje. Bylo to vždy jako obřad, namočit prst do vody a udělat znamení kříže. Někdy na konci týdne jsem našla kroupku vyschlou a to mě vždy zklamalo. Nevěděla jsem sice proč, ale ta požehnaná vlaha mě vždy nějak uklidňovala.

Když jsem se žehkala svěcenou vodou, obnovovala jsem křestní slib čistého srdce. Kromě toho voda svým zvláštním požehnáním znamenala ochranu, případně osvobození od negativních sil. Přirozeně, totéž můžeme říct také o modlitbě, ale jen ve svěcené vodě je díky kněžskému požehnání přímo „super ochrana“.

Svěcená voda byla v raném křesťanství důležitou součástí víry. Voda platila za původ a zdroj života. V Bibli je mnoho poukazů na vodu jako na obnovující sílu. Když jsem v kostele ponořila prsty do velké kamen-

né mísy a narazila jen na suchý drsný povrch, pochopila jsem, že bude naplněna až o velikonoční noci. Cítila jsem se jako dítě, které místo želatinového medvídky našlo v kornoutu jen paprikový lusk, a byla jsem nejdříve trochu nervózní.

Zvláštností katolické víry je její uchopitelnost. Máme medailky a kříže na zavěšení a v Eucharistii se doslova můžeme posilnit Spasitelem. Máme poutní místa jako Lurdy, kde se Panna Maria zjevila Bernadetě. Tam se můžeme modlit v jeskyni a dotýkat se skály, ponořit se do uzdravující vody, a tak se stát součástí zázraku.

Tato interaktivnost mi usnadňuje vztah k Bohu. Kromě toho mi dokazuje, jak moderní a praktická je katolická církev ve srovnání s jinými náboženstvími. Protože ona chápe, že potřebujeme něco víc než jen abstraktní myšlenky a slova. Potřebujeme obrazy, místa a lidi. V našem náboženství je tato idea hluboce zakořeněna. Ikony, relikvie a sva-

Elisabeth von Thurn und Taxis

ty nejsou uctíváni jen abstraktně, nýbrž jejich představování má pro nás velkou důležitost.

V kostele bez svěcené vody postrádám přítomnost a rituál znamení kříže. Uklidňuje mě, když při vstupu do kostela mohu ponořit prsty do svěcené vody. Tento „konkrétní zážitek“, ponoření a znamení kříže mě staví pod Boží ochranu jako pod teplý plášť v chladném zimním dnu. A protože snadno mrznu, jsem za ten „extra bonus“ velmi vděčná.

Z knihy *Fromm!*
od Elisabeth von Thurn und Taxis

Přeložil -lš-

JMENOVÁNÍ NOVÝCH KARDINÁLŮ

Na 20. listopad, předvečer svátku Krista Krále, svolává papež Benedikt XVI. třetí konzistoř, při které předá kardinálské insignie 24 nově jmenovaným kardinálům. Z nich jsou čtyři starší 80 let a přijmou tuto hodnost jako vyznamenání a uznání. Deset kardinálů zaujímá místa v římské kurii a deset dalších je v různých diecézích na celém světě. Z Evropy je to jeden Němec, jeden Polák a jeden Ital.

NEMĚLA BÝT MEZI ŽIVÝMI

Skotská zpěvačka Susan Boylová, kterou jsme mohli vidět a slyšet při papežské mši v Birminghamu, neměla spatřit světlo světa, pokud by její matka poslechla lékaře, kteří jí radili podstoupit potrat. Domnívali se, že její dítě bude mít těžce poškozený mozek pro nedostatek kyslíku. Matka, věřící katolička, to odmítla, protože „nikdo nemá právo předpovídat budoucnost“. Susan Boylovou objevila „Britain's Got Talent“ v roce 2009 jako hvězdu. Jejího prvního alba se během šesti týdnů prodalo za 9 milionů liber.

KONCERT PRO SYNODÁLNÍ OTCE

16. října se konal v aule Pavla VI. koncert pro Svatého otce a účastníky biskupského synodu o Blízkém východu. Německý dirigent Enoch zu Guttenberg řídil Requiem od Giuseppe Verdiho. Koncert i skladbu zhodnotil papež v krátkém projevu. Řekl, že se jedná o hudbu, která nás zve, abychom přemýšleli o posledních skutečnostech, které jsou spojeny s protikladnými pocity mezi dramatem a nadějí.

PROTIKŘESŤANSKÉ ZÁKONY V SAÚDSKÉ ARÁBII

Náboženská policie v Saúdské Arábii zatkla dvanáct filipínských laiků a jednoho francouzského kněze, který pro ně sloužil v hotelu mši svatou. Byli obviněni, že se pokoušeli o misijní činnost. To je v zemi povoleno jen muslimům. Neislámské bohoslužby jsou povoleny jen v soukromých objektech, které nepatří muslimům. Zatčení byli mezitím již opět propuštěni.

Kath-net

„Křičím evangelium svým vlastním životem“ (dokončení)

Laická misionářka Annalena Tonelli

V roce 1976 ji Světová zdravotnická organizace požádala, aby se stala odpovědnou za pilotní projekt léčby tuberkulózy mezi nomády. Dnes tuto léčbu, kterou Tonelli zavedla – umožňuje uzdravení během šesti měsíců – používá SZO pro boj proti tuberkulóze na světě a aplikuje ji v mnoha zemích Afriky, Asie, Ameriky a také Evropy.

V roce 1984 byla Annalena nucena opustit Keňu, když obvinila vládu z masakrů, jakých se dopustila na jednom kmenu nomádů v poušti. Byla prohlášena za nežádoucí osobu a vypovězena. Teprve po 16 letech připustila keňská vláda vlastní odpovědnost. „Během svého nedlouhého života jsem vícekrát zakusila,“ napsala, „že není zla, které by nevyplavalo na povrch, není pravdy, která by nebyla odhalena. Je důležité pokračovat v boji, jako by pravda byla již zjevná a zlořády se nás netýkaly, zlo netriumfovalo. Jednoho dne dobro zazáří.“

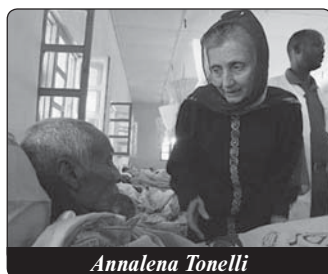
Když se vrátila do Afriky, opět přišla ke svým Somálcům. Annalena je počátkem roku 1991 v Mogadišu v době dramatického pádu Siada Barryho. Byla jednou z mála západních občanů, kteří setrvali ve městě v oněch dnech smrti a boření, kdy všichni byli proti všem.

„Potkali jsme se v Nairobi,“ vzpomíná Mons. Giorgio Bertin, biskup v Džibuti a apoštolský administrátor v Nairobi. „Byl jsem mezi posledními, kteří odešli ze Somálska. Ona se všemožně snažila dostat se zpět. Byla už taková, vždy toužila stát po boku nejobožejších, nejvíce trpících, těch, které nazývala odřezky lidstva a které hluboce milovala.“ Mons. Bertin jí byl po všechna tato léta nablízku, podporoval ji

materiálně i duchovně. A dnes, kdy Annalena zde již není, dělá všechno pro to, aby zajistil budoucnost jejím dílům. Oba sdíleli stejnou vášeň a stejné odříkání pro Somálsko a především pro lid, který vytrpěl mnoho soužení a zvlůle.

Annalena to zakusila jako první osobně v nejtragičtějším okamžicích občanské války. Po Mogadišu se usadila v Merce a stále pečovala o nemocné tuberkulózou, ale také o tisíce osob, které umíraly v důsledku strašné nouze.

Jak vypravuje, „v té době jsem musela přijmout dvě osoby jen na pohřbívání mrtvých. Během dvou měsíců zemřelo více než tisíc dětí hladem a tuberkulózou. V domě jsem měla 600 malých tuberáčků a snažila jsem se je ošetřovat ve dne

Annalena Tonelli

v noci. Každý den vyhledoválo kolem tří tisíc osob.“ Annalena vzpomíná na dlouhé dny, kdy byly zavřena v nemocnici a nemohla ani přejít přes ulici a vrátit se domů, protože to bylo příliš nebezpečné. Situace se stala tak neudržitelnou a nátlak skupin byl tak nepřijatelný, že bylo nemožné nezkompromitovat se u jednoho nebo u druhého klanu, pokud člověk nezaplátí požadovanou částku, nebo nevstál vydírání nějaké ozbrojené skupiny. Annalena se rozhodla, že odejde. Italská lékařka Graziella Fumagalli z italské Charity, která ji nahradila, byla za několik měsíců zavražděna.

Annalena se vrátila do Itálie, aby zde prožila rok „sabatů“ v jedné poustevně. Roku 1996 je znovu v Somálsku, ale tentokrát na severu, v Somalilandu. V Boramě na hranicích s Etiopií vytvořila protituberkulózní centrum a další podniky (školu pro hluchoněmé, kampaň proti obřízkám žen, projekt k probuzení pozornosti pro AIDS, kampaň operací slepých, péče o mentálně choré...)

Všichni ji znali a respektovali, ale jsou zde i takoví, kteří nesnášejí „nevěřící cizinku“, která je solí v oku nejtradičtějšími vrstvami společnosti a islámským extrémistům, kteří neradi vidí přítomnost této křesťanské ženy, která se snaží o narušení stabilizovaného řádu a zpochybnuje jejich moc.

Hrozby přicházejí z mnoha stran. „Jeden imám kázal proti mně v mešitě a říkal, že je třeba zabít bílou nevěřící, která sem zanesla AIDS a tuberkulózu a která přijímá do nemocnice nepřátele. Chtěla jsem se s ním setkat a řekla jsem mu, že mě už zabil svými slovy. Od té chvíle jsme se stali přáteli a byl jedním z mých největších sponzorů.“

V Boramě se Annaleně podařilo obrovské dílo, když z malé koloniální nemocnice vytvořila nejlepší antituberkulózní středisko v Somálsku s 300 lůžky a specializovaným personálem, laboratoří na moderní analýzy.

Bojovala s tuberkulózou a AIDS, ale také s předsudky a nevědomostí, které doprovázely tyto nemoci. „Tuberkulóza je součástí tohoto lidu, jeho dějin, jeho boje o život.“ Nicméně tuberkulóza tu představuje stigma prokletí: znak trestu seslaného Bohem za spáchaný a skrytý hřích. V Boramě byl na denním pořádku boj

Annalena Tonelli

proti osvobození z nevědomosti, od stigmatu, otroctví a předsudků. „Dodnes jsme zde svědky toho, že lidé nechtějí vyšetření, léčbu a uzdravení a raději volí smrt, aby nemuseli před veřejností přiznat, že mají tuberkulózu. Denně s nimi diskutujeme o tom, co je drží v otroctví, v neštěstí a ve tmě. A oni se osvobozují, stávají se šťastnými a jsou stále více ve světle.“

Také v Boramě stoupají tlaky, zvláště po 11. září – a především po americkém útoku na Afghánistán. Ve fundamentalistickém islámském prostředí roste nepřátelství vůči cizí křesťance, i když nedává na veřejnosti najevo svou víru.

Annalena pociťuje nepřátelství, ale je schopna až do konce rozlišovat: prostý lid, který praktikuje umírněný a tolerantní islám, a skupiny fanatických extrémistů, často financovaných a podněcovaných ze zahraničí.

Podle

www.testimonideltempo.it

Ze svědectví, které podala 1. prosince 2001 ve Vatikánu, vyjímáme:

Všechno ve jménu Božím! Zvyk ustavičně opakovat jméno Boží mě okouznil z vyprávění ruského poutníka ještě před mým odjezdem a natrvalo přetvořil můj život. Děkuji také svým nomádům na poušti, kteří mě tomu naučili. Život mě také naučil, že víra bez lásky je neužitečná, že moje křes-

řanské náboženství nemá tolik a tolik příkázání, ale jen jedno. Je to Eucharistie, která pohoršuje bezvěrce a jinověrce a která obsahuje revoluční poselství: „Toto mé tělo se stalo chlebem, aby i ty ses stal chlebem na stole lidí, protože když se také ty nestaneš chlebem, nejíš chléb ke spáse, ale k odsouzení.“ Eucharistie nám říká, že naše náboženství je neúčinné bez svátosti milosrdenství. V milosrdenství se setkává nebe se zemí. Jestliže nemilují, Bůh na zemi umírá a já jsem toho příčinou. Jestliže nemilují, Bůh se nemůže zjevit, protože viditelným znamením jeho přítomnosti jsme my a činíme ho živým. V tomto pekle světa, kterému se zdá, že Bůh není, činíme ho živým pokaždé, když se skláníme nad zraněným. Koneckonců, jsem schopná v každém slova smyslu jen umývat nohy opuštěným, těm, které nikdo nemiluje, těm kteří tajemně nemají pro oči nic přitažlivého. Luigi Pintor, takzvaný ateista, napsal jednou, že v celém životě není nic důležitějšího než sklonit se, aby ten druhý se nás mohl chytit kolem krku a zvednout se. Tak je tomu u mne. Právě v tom, že pokleknou, aby se mě mohli chytit kolem krku, zvednout se a pokračovat v cestě nebo jít cestou, kterou ještě nikdy nešli, je moje jistota, že všechno je milost. Chtěla bych dodat, že malíci, kteří nemají hlas, kteří neznají vůbec nic v očích světa, ale jen v očích Božích, jeho miláci, potřebují nás a my musíme být s nimi a pro ně a vůbec nezáleží na tom, že naše akce je jen jako kapka vody v oceánu.

Ježíš Kristus nikdy nemluvil o výsledcích. Mluvil o tom, abychom se milovali, jeden druhému umývali nohy, vždy si odpouštěli... Chudí čekají na nás. Způsoby, jak jim posloužit, jsou nekonečné a záleží na představitosti každého z nás. Nečekáme, až budeme instruováni v době služby. Vynalézejme a budeme prožívat nové nebe, novou zemi každý den.

Podle zahraničních pramenů
Překlad -lš-

Stavba katedrály Matky všech národů v Karagandě

Pochválen buď Ježíš Kristus! Milí bratři a sestry v Pánu! Drazí dobrodinci a přátelé Sdružení pro výstavbu katedrály Naší Paní Fatimské, Matky všech národů!

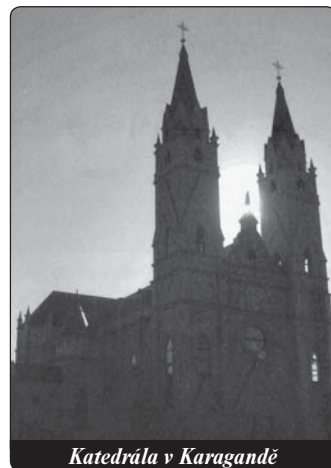
Před několika měsíci skončil Rok kněží, který byl věnován 150. výročí úmrtí svatého Jana Marii Vianneye, svatého faráře z Ars. Byl to pro církev jistě rok milostí. Byly to především modlitby a oběti za kněze, za jejich duchovní posilu a posvěcení. Byla to také dobrá příležitost k posílení vědomí o pravém významu kněžství Ježíše Krista. Ježíš, jediný kněz bez poskvrny, svěřil své věčné kněžství slabým lidem a vybavil je svou vlastní duchovní mocí, aby lidem zprostředkovali in persona Christi výkupné milosti a především aby přinášeli na našich oltářích každodenně Kristovu výkupnou oběť ke slávě a chvále jeho jména a k užítku celé svaté církve a lidstva. I když Kristu nepřátelský svět představuje svou mediální mocí hříchy velmi malé části všech kněží nepřiměřeným a často nečestným způsobem, nesmí to námi věřícími otrástit. Neboť to, co Kristus přinesl lidstvu, je Boží milosrdenství, možnost, aby se lidé, křesťané i samotní kněží milostí stále obnovovali a stávali se stále novými lidmi. Křesťanské náboženství je jediné náboženství, které dává slabým a hříšným skutečnou šanci stát se novým člověkem. My všichni tvoříme v církvi jedno tělo, mystické Tělo Kristovo. Jsme spolu všichni duchovně spojeni, jak nás učí svatý Pavel: „Když trpí jeden úd, trpí spolu s ním všichni ostatní; když se raduje, ostatní se radují s ním“

(1 Kor 12,26). Jeden dobrý skutek vyváží nesčetné špatné skutky druhých. To je tajemství a síla Kristova smíření, které je účinné i v našem životě. Když se křesťan, kněz posvěcuje, pak vyvažuje široce špatné skutky jiných křesťanů i kněží, a to ve spojení s Kristovou smírnou obětí.

Katedrála, kterou spolu stavíme v Karagandě, má být také místem, kde se budou předkládat Nejsvětější Trojici modlitby a smír rukama Panny Marie, Matky všech národů. Máme radost, že stavba v druhé polovině tohoto roku učinila velký krok ke svému dokončení. Byly v ní instalovány nádherné varhany, dále dvě figurální znázornění

v kryptě kostela: Kristovo narození a jeho umučení. Již několik dní po jejich instalaci bylo možno pozorovat jejich pozeňnané působení: někteří návštěvníci, mezi nimi i nekřesťané, byli hluboce uchvázeni, když uslyšeli zvuk varhan, stejně jako návštěvníci jesliček a Kalvárie v doprovodu slova a hudby. Jedna muslimská žena mi po jejich návštěvě řekla: „Dalo mi to duchovní sílu aspoň na půl ro-

Katedrála v Karagandě

ku.“ Chtěl bych na tomto místě poděkovat panu Arminu Walsem a dalším, kteří toto nádherné umělecké dílo zhotovili s velkou obětavostí a radostí. Kéž jim Pán oplatí mnoha dobro za to, co vykonali k prospěchu všech lidí, kteří chrám navštíví. Děkuji také všem dobrodincům za jejich věrnost a modlitbu a velkodušné dary. Do konce roku bychom chtěli dokončit tyto práce: kamennou dlažbu, topení a oltáře a všechny instalace. Prosim Vás pro nastávající měsíce o další podporu, abychom mohli tento důležitý úsek šťastně dokončit.

Kéž Vás nejsvětější Panna Maria, Matka všech národů, přijme pod svůj ochranný plášť a chrání Vás. A dobrotivý nebeský Otec ať Vám všem odplatí svou věčnou láskou.

Se srdečnými pozdravy
+ Atanasius Schneider,
světlý biskup v Karagandě

Guvernér Karagandy s úředníky na prohlídce, uprostřed biskup Schneider

Boj s falešnými božstvy

Meditace Benedikta XVI. při zahájení biskupského synodu o Blízkém východě

Draží bratři a sestry, 11. října 1962, tedy dnes před 48 roky zahájil papež Jan XXIII. Druhý vatikánský koncil. 11. října se tehdy slavil svátek Materství Panny Marie a tímto gestem, v toto datum chtěl Jan XXIII. svěřit celý koncil mateřským rukám a mateřskému Srdci Panny Marie.

Také my začínáme tohoto 11. října a chceme tento synod se všemi jeho problémy, se všemi jeho požadavky a se všemi jeho nadějemi svěřit mateřskému Srdci Panny Marie.

Pius XI. zavedl tento svátek 1500 let po koncilu v Efezu, který přiznal Panně Marii jako právo-platný titul „Theotokos“ – „Bohoroďička“. V tomto velkém slově Theotokos vyslovil koncil v Efezu celou nauku o Kristu, o Marii, celou nauku o vykoupení.

Proto se vyplatí zamyslet se chvíli nad tím, o čem koncil v Efezu hovoří, a o tom, o čem se mluví dnes.

Bůh vystoupil ze sebe

V podstatě je „Theotokos“ odvážný titul. Žena je Matkou Boží. Mohli bychom říct: Jak je to možné? Bůh je věčný, je Stvořitel. My jsme tvorové a žijeme v čase: jak může být lidská bytost matkou Boha, věčného bytí, když my přece všichni žijeme v čase, jsme tvorové?

Proto je pochopitelné, že tento pojem narazil zčásti na silný odpor. Nestoriáni říkali: Je možné mluvit o „Christotokos“, ale ne o „Theotokos“: Theos – Bůh je větší, překračuje události a dějiny.

Koncil přesto tak rozhodl a právě tak nám představil Boží dobrodružství, velikost toho, co pro nás učinil. Bůh nezůstal sám v sobě: vystoupil ze sebe, tak velice, tak radikálně je spojen s tímto člověkem, s Ježíšem, Člověkem Ježíšem Bohem, tak

že když o něm mluvíme, můžeme vždy mluvit o Bohu.

Nenarodil se jen člověk, který má co do činění s Bohem, nýbrž v něm se na zemi narodil Bůh. Bůh vystoupil ze sebe. Ale můžeme to říct také opačně. Bůh nás vtáhl do sebe, takže už nejsme vně Boha, nýbrž uvnitř, v nitru samotného Boha.

Aristotelská filosofie nám říká, jak víme, že mezi člověkem a Bohem není oboustranný vztah.

Člověk se vztahuje k Bohu, ale Bůh, Věčný, je v sobě, nemění se: nemůže mít dnes tento a zítra onen vztah. Existuje v sobě, nemá žádný vztah „ad extra“, nemá žádný vztah ke mně. To je logická výpověď, ale ta nás vhnání do zoufalství.

Vtělením, událostí „Theotokos“ se to radikálně změnilo, neboť Bůh nás vtáhl do sebe a Bůh, který je vztah sám k sobě, dává nám účast na svém vnitřním vztahu. Tak jsme v jeho bytí Otce, Syna a Ducha Svatého, jsme uvnitř jeho vztahu k sobě samému, jsme skutečně ve vztahu s ním a on skutečně stvořil vztah k nám.

V jediném okamžiku se chtěl Bůh narodit z Ženy a současně být sebou: to je velká událost. A tak můžeme chápat hloubku gesta papeže Jana, když chtěl koncilní shromáždění svěřit Matce Boží, kterou Pán vtáhl do sebe a s ní i nás všechny.

Koncil začal obrazem „Theotokos“. Na konci přiznal papež Pavel VI. Matce Boží titul „Ma-

ter Ecclesiae“ – Matka Církve. A oba tyto obrazy, jimiž koncil začal a skončil, jsou spolu hluboce spojeny, jsou nakonec jediným obrazem.

To proto, že Kristus se narodil nikoli jako jedinec uprostřed jiných. Narodil se, aby si vytvořil tělo: narodil se – jak říká Jan ve 12. kapitole svého evangelia – aby všechny přitáhl k sobě a do sebe. Narodil se – jak stojí v listech ke Kolosanům a Efezanům – aby sjednotil celý svět, narodil se jako prvorozený z mnoha bratří a sester, narodil se, aby v sobě obsáhl celý vesmír, takže se stal Hlavou velkého těla.

Nábor

Kde se narodil Kristus, začíná hnutí sjednocení, začíná okamžik povolání, výstavba jeho těla, svaté Církve. Matka „Theos“, Matka Boha je Matkou Církve, protože je Matkou toho, který přišel, aby nás všechny spojil se svým zmrtvýchvstalým tělem.

Svatý Lukáš nám to vysvětluje souběžností mezi první kapitolou svého evangelia a první kapitolou Skutků apoštolů, které opakují stejné tajemství ve dvou úrovních. V první kapitole evangelia přichází Duch Svatý skrze Marii, přináší tím způsobem Božího Syna a daruje nám ho.

V první kapitole Skutků apoštolů je Maria uprostřed Ježíšových učedníků a všichni se spo-

lečně modlí o seslání Ducha Svatého.

A tak vzniká z věřících Církve s Marií uprostřed, Církve, Kristovo Tělo. Toto dvoji narození je jediné narození, „Christus totus“, narození Krista, který obsahuje svět a nás všechny.

Narození v Betlémě, narození ve večeřadle. Narození Ježíška, narození Kristova Těla, Církve. To jsou dvě události jediné události. Ale mezi oběma stojí kříž a zmrtvýchvstání. A jen skrze Kříž se uskutečňuje cesta ke Kristově celosti, k jeho zmrtvýchvstalému Tělu, k všeobsahujícímu rozšíření jeho bytí v jednotě Církve.

A tak jako z obilného zrna, které padlo do země, vychází velká úroda, vychází z Pána, který byl na kříži proboden, univerzality jeho sjednocených učedníků v tomto jeho těle, které zemřelo a vstalo z mrtvých.

Pod zorným úhlem tohoto vztahu mezi „Theotokos“ a „Mater Ecclesiae“ obrací se náš pohled na poslední knihu Písma svatého, na Zjevení, kde je uvedena ve dvanácté kapitole právě tato syntéza. Sestupuje Žena oděná sluncem s dvanácti hvězdami kolem hlavy a s měsícem pod nohama. A sestupuje s porodními bolestmi, rodí za hrozných bolestí.

Zde je mariánské tajemství, na kosmické tajemství rozšířené tajemství Betléma. Kristus se stále rodí znovu ve všech generacích a přijímá tak lidstvo, přijímá je do sebe. A tento kosmický porod se uskutečňuje ve výkřiku na kříži, v bolesti umučení. A k tomu výkřiku na kříži patří krev mučedníků.

Krev mučedníků mění svět

Můžeme v této chvíli nahlédnout do žalmu 82(81), kde je patrná část tohoto procesu. Bůh stojí mezi bohy, které Izrael ještě pokládá za bohy. V tomto žalmu je v krajně koncentrované formě soustředěna prorocká vize pádu bohů.

KURZ LATINY

V Anglii je k dispozici kurz latiny na videu. Uživatel YouTube se může naučit latině bez učebnice, slovníků a biflování gramatiky. Kurz používá zcela neobvyklé metody. Zatím bylo vydáno 317 pokračování videa, které na sebe navazují. Každé trvá 5–10 minut. Učitel v kurzu mluví latinsky. Žáci se učí nejen číst, ale i hovořit.

Kath-net

Svátek svatosti

Ti, kteří se zdají být bohy, nejsou bohové, ztrácejí svůj božský charakter a jsou poveleni. *Dii estis et moriemini sicut homines* (srov. Ž 82,6-7): je to odzbrojení a pád bohů.

Tento proces probíhal v průběhu dlouhé cesty víry Izraele a je zde shrnut v jediné vizi, je to opravdový proces dějin náboženství: pád bohů.

A tak je změna světa, poznání pravého Boha, odzbrojení moci, které ovládají zemi, bolestný proces. Vidíme v dějinách Izraele, jak se proces osvobození od polyteismu, poznání „jen On je Bůh“ uskutečňuje za mnoha bolestí, počínaje cestou Abraháma, exilem Makabejských až po Krista.

A v dějinách tento proces zbavování moci nadále trvá a mluví o něm 12. kapitola Zjevení; mluví o pádu andělů, kteří nejsou andělé, nejsou bohové na zemi.

A tento pád se stává právě v době vzniku Církve skutečnosti, ze které poznáváme, jak jsou krví mučedníků zbavování moci bohové, všechna tato božstva, počínaje božským císařem. Je to krev mučedníků, bolest, křik Matky Církve, která způsobuje jejich pád, a tak se mění svět.

Pád není jen poznání, že bohové nejsou. Je to proces proměny světa, za který se platí krví mučedníků, který je zaplacen utrpením Kristových svědků.

A když se podíváme blíže, vidíme, že tento proces není nikdy u konce. Uskutečňuje se v různých časových obdobích dějin stále novým způsobem, také dnes, v tomto okamžiku, ve kterém se musí jediný Boží Syn narodit pro tento svět, představuje pád bohů, a to skrze utrpení, mučednictví svědků.

Pomysleme na velké moci dnešních dějin, na anonymní kapitál, který zotročuje lidi, který nepatří k lidem, nýbrž je to anonymní moc, které lidé slouží, která lidi sužuje, a dokonce je ničí. Jedná se o ničivou moc, která ohrožuje svět.

Neděli 17. října v Římě nazval Svatý otec „svátkem svatosti“. Tento den zapsal do seznamu svatých šest blahoslavených. Noví světci jsou pro nás příkladem vytrvalé modlitby, ke které vyzývá také nedělní evangelium. „Jsme jako unavení a máme dojem, že modlitba už není tolik potřebná pro život, že je málo účinná.“ Lidé se spoléhají na nejrůznější aktivity a prostředky, aby dosáhli svých cílů, ale na Boha se neobracejí. Modlitba je nejpodstatnějším rysem života nových světců.

Svatý **Stanislav Kazimierz** z Polska je příkladem muže modlitby. Celý jeho život je spjat s Eucharistií a horoucí láskou ke Kristu, přítomnému po způsobu chleba a vína.

Z Kanady pochází svatý **Alfred Bessette**, který musel ve svém životě záhy prožít velké utrpení a chudobu, a to ho přivedlo k modlitbě, důvěře v Boha a intenzivnímu duchovnímu životu. Snažil se celý život zmírňovat bezmeznou láskou utrpení bližních. Žil v „v blaženosti čistého srdce“. Všechno mu připomínalo Boží přítomnost.

Candida Maria od Ježíše Cipitria y Barriola se rozhodla, že bude žít jen pro Boha a jeho vůli. Chtěla všechny obohatit a přinášet jim naději. Založila ženskou řeholní kongregaci Dcery Ježíšovy.

Mary MacKillop je první svatou z Austrálie. Byla jako svatá učitelka příkladem horlivé křesťanské lásky a vzorem pro mnoho mladých lidí. Věnovala se výchově chudých, kteří žili v těžkých podmínkách na australském venkově.

Svatá **Julie Salzano** žila v 19. století v Itálii a byla v mládí učitelkou v základní škole. Pán si ji povolal za apoštolku křesťanské výchovy. K tomu cíli založila kongregaci sester Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Sestra Julie chápala důležitost výuky náboženství a věnovala se tomu poslání pro lidi všeho věku a ze všech sociálních vrstev.

Svatá **Battista Camilla da Varano** žila v 15. století jako klariška a chápala hluboce, jak mají požadavky evangelia ovlivňovat náš život. To se musí projevovat především ve vytrvalosti v modlitbě. Podílela se na reformním hnutí františkánské ženské spirituality a kráčela ve stopách svaté Kláry. V době, kdy církev poznamenal úpadek mravů, rozhodla se pro důslednou cestu modlitby a pokání a vroucně toužila po obnově mystického těla Kristova.

Kath-net

Pak jsou to teroristické ideologie. Zdánilivě ve jménu Božím se uplatňuje moc, ale to není Bůh: jsou to falešní bozi, které je třeba demaskovat.

A pak jsou to drogy, tato moc, která jako žravá bestie natahuje své drápy do všech částí země a přináší zkázu: nejsou to božstva, ani falešná božstva a musí být povelena.

Nebo také veřejným míněním propagovaný životní způsob: dnes se to dělá tak, čest už neznamená nic, čistota už více není ctností.

Tyto panující ideologie, které se prosazují mocí, jsou božstva. A v bolesti světců, v bolesti věřících,

Matky Církve, ke které patříme, musí být tito bozi poveleni, musí se uskutečnit, co říkají listy Kolosanům a Efezanům: panstva a mocnosti padnou a budou poddány jedinému Pánu Ježíši Kristu.

O tomto boji, ve kterém se nacházíme, o tomto odzbrojení bohů, pádu falešných bohů, kteří padnou, protože to nejsou Bozi, ale mocnosti, které boří svět, hovoří 12. kapitola Zjevení – v tajemném obraze, pro který mohou být různé krásné interpretace.

Stojí zde, že drak vychrlil na prchající Ženu proud vody, který ji měl strhnout. A zdá

se nemožné, aby Žena tomu proudu unikla. Ale dobrá země pohltí tento proud a nemůže už způsobit žádnou škodu.

Silou Církve je víra prostých

Myslím na proud, který je možno snadno rozeznat: jedná se o ony proudy, které všechny ovládají a chtěly by dát zmizet víře Církve, pro kterou již zdánlivě není místa před mocí těchto proudů, které se prosazují jako jediný rozumný životní způsob.

A zemí, která tyto proudy pohlcuje, je víra prostých lidí, která se nedá zahnat těmito proudy a zachraňuje matky a zachraňuje syny. Proto stojí v prvním žalmu modlitby během dne: *Víra prostých lidí je pravá moudrost* (Ž 118,130).

Tato pravá moudrost prosté víry, která se nenechá spolknout proudy, je silou Církve. A tak jsme opět dospěli k mariánskému tajemství.

A jsou zde ještě poslední slova žalmu 81: *Movebuntur omnia fundamenta terrae* (Ž 82,5). Všechny základy země budou kolísat. To vidíme dnes, jak jsou klimatickými problémy ohrožovány základy země, ony však jsou ohrožovány naším chováním.

Vnější základy kolísají, protože kolísají vnitřní základy, mravní a náboženské základy, víra, ze které vyplývá, jaký je správný způsob života. A my víme, že víra je základ a že základy země nemohou kolísat, když je pevná víra, pravá moudrost.

A pak žalm praví: *Povstaň, Bože, sud' zemi* (Ž 82,8). Tak i my říkáme Pánu: „Povstaň, Pane, v této chvíli, vezmi zemi do svých rukou, chraň svou církev, chraň lidstvo, chraň zemi.“

A opět důvěřujeme Matce Boží a prosíme ji: „Ty velká Věřící, ty, která jsi zemi otevřela nebi, stůj při nás, i dnes otevři brány, aby zvítězila Pravda, vůle Boží, která je právě dobro, pravá spása světa. Amen.“

*Podle Kath-net
Překlad -lš-*

Život lásky v duši (3)

Nikdy mi ani nepřišlo na mysl, abys mi oplácel mou lásku. Jaká je větší odplata, než že Tě mohu milovat? Jaká je větší radost než instinkt pro bolest, zrozený, vzrostlý a uchovávaný samotnou láskou?

Nikdy jsem ani nepomyslela, že bych Tě mohla přestat milovat, když mi pomáhá tvoje milost. Myslím na nebe a nepředstavuji si žádné jiné své štěstí než *tuto Lásku*, která mě stravuje, která mi brání zemřít, protože je můj život!

Miluji Tě, můj Bože. A vždy jsem cítila, jak jsem k Tobě přitahována skrytou náklonností k oběti, k tomu, dát Ti všechnu svou krev a život a pokládat to za *povinnost lásky*.

Ano, můj Ježíši, Ty jsi celý můj život! Budu Ti to opakovat tisíckrát, milionkrát, i kdyby nebylo nebe, *milovala bych Tě*. A jak by ne, když jsi moje Láska, když trpět pro Tebe je rozkoší mého života? Je to pravda, Pane, že ve své černé duši, ve své ničemnosti, ve své neschopnosti, ve své nicotě *Tě miluji*, Ježíši mé duše, že Tě miluji *neoddělitelnou, nepřekonatelnou, jedinou a nenasytnou láskou*? Protože kdybych Tě nemilovala, neuzavřela bych dohodu s hodinami, které Ti blízko tvého svatostánku říkají ve dne, v noci každým tiknutím: „Ona Tě miluje“; ať jí opomíjejí, ať jí pohrdají, ať jí nenávidí, ať se stane ničím, ať je nejmenší ze všech lidí, jen když Ty jsi Pánem jejích lásek.

A v okamžicích radosti Ti říkám „*děkuji*“ a činím Tě společníkem všech svých citů, především těch, Ježíši mého srdce, že *Tě miluji*.

Ve svých bolestech Ti říkám „*děkuji*“ a činím Tě společníkem také těchto bolestí, protože vždy myslím na Tebe a žádám o tvou pomoc, *protože Tě miluji*.

Dej mi, Pane, onu sjednocující lásku, silnou, aktivní a *tak jedi-*

nou, aby Tě přitahovala ke mně v tomto vyhnanství, jako magnet přitahuje ocel, a ať roste každým okamžikem a stravuje mě v *mučednické lásky*.

Kéž Tě miluji strhující láskou, tak, aby mě celou přitahoval nejvyšší Předmět mé něhy.

Kéž Tě miluji *oživující* láskou, která všechno očišťuje pro nebe.

Kéž Tě miluji s takovou vášnivostí, aby moje láska překročila všechny útrapy a všechny životní kříže, abych se přitom usmívala, jen abych Tě uspokojila.

Kéž Tě miluji láskou tak *věrnou*, aby moje odpovědi na Tvou milost byly *pohotovité, velkodušné, ustavičné*.

Kéž Tě miluji láskou tak *zářačně zvětšenou* bolestí, aby jí bylo možno nazvat *mučednickou láskou* ve spojení s tvou Bolestnou Matkou na Kalvárii.

Žádám Tě, Ježíši, aby mou duši od těla neoddelila smrt, ale láska, ale dej mi ode dneška lásku silnější než smrt, aby tento požár strávil všechny hříchy, všechny neřesti a chyby mé ubohé duše.

Chci dnes, Ježíši, lásku nejsvětější a božskou nade všechny stvořené věci, lásku zapálenou Duchem Svatým, která stráví

všechnu škváru a ubohosti, kterých jsem plná.

Anebo lépe, toužím a žádám Tě, vroucně Tě prosím, abych Tě milovala stejnou láskou, jakou Ty miluješ sám sebe, tj. *Duchem Svatým*, nekonečným Zdrojem, středem a propastí všech svatých lásek, všech nebeských požárů, věčnou Boží blažeností.

A při mé poslední návštěvě u svatostánku, když jdu, abych položila srdce na Srdce, aby se slila ve svém tlukotu, aby si mezi sebou sdělovala své důvěrnosti, vyprávím velmi zblízka svému Bohu o mnoha, mnoha věcech mého citu, které svět nesmí znát, a jen On je může znát, *protože Ho miluji*.

Můj pohled je stále upřen na kříž tak jako při mém probuzení. Svěřuji své srdce nejsvětější Panně, aby ho položila na jeho Srdce ve svatostánku, když

spím, abych s hlavou položenou na jeho hrudi každým dechem mu říkala tisíckrát: „Ježíši, miluji Tě, Ježíši, miluji Tě!“

Mojí největší bolestí je, že Ho nemohu milovat více, mnohem více, nekonečně více; proto vzývám nebe, zemi a celý svět, aby Ho miloval; rozumné a nerozumné bytosti, protože, můj Bože, co je všechna moje láska proti tomu, co Ti dlužím, proti tomu, co zasluhuješ?

Co mám udělat, co mám říct? Řeknu Ti se svatým Augustinem: Jak mohu získat nekonečnou lásku, abych mohla milovat nekonečnou Lásku?

Proto se Ti ve všech těchto úkonech obětuji ve spojení s Marií, mou nejmilejší Matkou, Božské Slovo, a miluji s jejím Srdcem a jejím tlukotem. Já se ztrácím, a On vládne, On miluje se stejnou láskou, jako je moje, a jen tak jsem šťastna, že *Ho miluji!*

A volám k nebi, v hledání Ducha Svatého, který je nestvořená Láska, žádám Ho, aby mě učinil zamilovanou do Ježíše až k mučednictví a naučil mě napodobovat Ho a být obětí ve spojení s Ním.

Tento Duch Svatý, který je „První Láskou“ a „Cílem Lásky bez konce“ a „věčným Ohněm nekonečné lásky“, poutem jednoty mezi Otcem a Synem, je *mojí nadějí*, že budu umět milovat jako *On sám*, s dokonalostí lásky onoho Ježíše, po kterém moje duše vzdychá a prahne.

Přijde smrt a do té doby prosím svého Pána se vši něžností svého srdce, aby až se vrátím do jeho lůna, až opustím zemi..., až se ztratím v Ném..., až utonu v jeho božství, moje poslední slova, která vysloví mé rty a moje duše, byla *Ježíši, miluji Tě!* A budu pokračovat v tomto věčném zpěvu v náručí Marie na její neposkrvněné hrudi. Amen.

(Pokračování)

Conchita Armida: *Vita d'amore*
Překlad -lš-

ZACHRÁNCE BUDE STÁLÝM JÁHNEM

Greg Hall, podnikatel v oboru vrtů, který vedl akci na záchranu chilských horníků, přijme v únoru jáhenské svěcení. Když došlo v Chile k závalu, modlil se v noci intenzivně a hledal způsob, jak vyvrtat co největší otvor. Jak řekla jeho žena, „modlitba je součástí našeho každodenního života“. I když se zdálo, že záchrana je nepravděpodobná, nasadil všechny své odborné znalosti a věc se podařila. Sebemenší chyba mohla znamenat smrt horníků. Teologii studuje již šest let a nyní je v posledním semestru. Svěcení by se mělo uskutečnit 12. února 2011.

„NON GRATA“ – NEŽÁDOUCÍ

Francouzský prezident Sarkozy nemohl s sebou vzít na audienci u Benedikta XVI. svou družku Carlu Bruni. Protokolární úředníci ve Vatikáně mu sdělili, že je „non grata“ – nežádoucí. U hostů Svatého otce se nepočítá s tím, že je budou doprovázet jejich partneři bez církevního sňatku. Sarkozy je dvakrát rozvedený. O jeho partnerce kolují zprávy o četných aférách s prominentními osobami.

Kath-net

Svatý růženec a světci (5)

Připomeňme si znovu velký vzor dvacátého století, který Bůh daroval lidstvu: svatého otce Pia z Pietrelciny. Modlil se několik desítek růženců denně. Bylo by to neuvěřitelné, kdyby se k tomu sám nepřiznal a kdyby ho mnozí neviděli, jak po celá léta ve dne v noci drží ve svých zraněných a krví poznamenaných rukou růženec. Můžeme říct, že se modlil růženec celý den. Říkal, že by potřeboval den, který má čtyřicet hodin, aby se mohl modlit dvojnásobný počet růženců.

Pokud jde o Otce Pia, Panna Maria ve Fatimě nemluvila nadarmo. Svátý kapucín byl více než přesvědčen o pravdivosti slov sestry Lucie: „Od doby, kdy nejsvětější Panna dala růženci tak velkou moc, neexistuje problém materiální ani duchovní, národní nebo mezinárodní, který by nebylo možno vyřešit svatým růžencem a našimi obětmi.“ A dále: „Úpadek světa je bezpochyby důsledkem úpadku ducha modlitby. Právě v předvídaní takové dezorientace doporučila Madona s velkou naléhavostí modlitbu růžence. ... Růženec je nejmocnější zbraň, jakou se ve svém boji můžete bránit.“

Otec Pio nenechal tuto zbraň ležet ladem. Naopak, využíval ji ve dne v noci v boji proti nepříteli. Když byl mladým knězem v San Giovanni Rotondo a spal v semináři v rohu ložnice za plachtou spolu s chlapci, uslyšel jeden chlapec hluk železa a vzdychání Otce Pia, který prosil: „Madono moje, pomoz mi!“ Ráno šel chlapec k lůžku Otce Pia a spatřil, že železné tyče od závěsu byly celé zkroucené. Odpoledne při rekreaci se chlapci P. Pia ptali, co znamenají zkroucené tyče a jeho noční vzdechy. Otec Pio nakonec souhlasil, že jim to vysvětlí spolu s významem, jaký má růženec

pro boj s Nepřítelem. Co se stalo? Jeden chlapec byl přepaden nečistým pokušením a prosil v duchu o pomoc P. Pia, svého duchovního otce. P. Pio se ihned začal modlit růženec. Když Nepřítel viděl, že je poražen, vylil si svou zlost na železných tyčích. Taková je síla růžence!

Růžencovní kněží

Nadpřirozená kráska a mimořádná plodnost růžence vysvětlují, proč svatí a zvláště kněží tak milovali růženec, že si vysloužili tituly „Kněz svatého růžence“ a „Apoštol růžence“.

Z mnoha příkladů mezi velkými apoštoly a vychovateli můžeme uvést sv. Jana Křtitele de la Salle, kterého nazývali „Kněz růžence“ pro neobyčejnou aktivitu s růžencem, který měl stále v rukou. Totéž se říkalo o svatém Františku Bianchim, apoštolu Neapole, kterého současníci nazývali „Růžencový kněz“.

„Apoštoly růžence“ byli nazýváni sv. Ludvík Grignon z Montfortu, sv. Kamil de Lellis a svatý Antonín Maria Claret. Z jejich života známe, jak svým příkladem i slovem učili všechny milovat svatý růženec.

Jsou i další svatí kněží jako Karel Boromejský, sv. Alfons z Liguori, sv. Pompilio, sv. Klement Maria Hofbauer a svatý farář arský až k Charlesi de Foucaultovi, Maximilianu Kolbemu, Anselmu Treves a Dolindu Rotolovi, kteří učinili z růžence svá nejoblíbenější kázání v přesvědčení, že jsou Panně Marii nejmilejší a přinášejí spásu duším a požehnání světu.

Svatý Ludvík Maria Grignon říkal: „Kněz, který se modlí růženec a káže o něm, získá za měsíc více milosti než jiní za celý rok.“ Tak tomu bylo právě u něho, horlivého růžencového apoštola.

O svatém faráři arském, apoštolu zpovědnice, se říkalo, že „jeho rty se stále pohybují“. Ne-

DALŠÍ TŘI ANGLIKÁNŠTÍ BISKUPOVÉ

Po biskupu Johnu Broadhurstovi jsou to další tři anglikánští biskupové, kteří se chtějí vrátit do katolické církve. Využívají tak možnosti vytvořit zvláštní diecézi uvnitř katolické církve. Hlavním motivem je rozhodnutí anglikánské církve „světit“ ženy na biskupky a nepřipustný tlak, který vedení církve vyvíjí proti odpůrcům tohoto rozhodnutí. Biskup Broadhurst označil jeho jednání za přímo fašistické. K biskupům se připojují četní věřící. Za biskupa budoucí katolické diecéze označuje tisk Keitha Newtona. Farnost svatého Petra ve Folkestone ohlásila svůj přestup v září.

PODIVNÁ MANŽELSKÁ „TERAPIE“

Kanaďan Noel Biderman a Němec Constantin Dietrich provozují internetový portál, který nabízí nespokojeným manželům nového partnera v zahraničí. Obracejí se především na ženy. Označují to za „moderní formu manželské terapie“. Spíše než o terapii se jedná o podporu rozvracení manželství a rodin. Tato iniciativa narazila v Německu na kritiku a odpor.

Kath-net

ztrácel ani okamžik a naplnil ho modlitbou růžence. Byl to jeho řetěz milostí pro něho i pro duše, které zpovídal.

Svatý Kamil potkal jednou kněze a zeptal se ho, zda má u sebe růženec. Kněz se přiznal, že nemá. Svátý Kamil zvolal se zjevnou bolestí: „Kněz bez růžence? Ať vás Pán chrání ode všeho zlého!“

Kéž nám Pán dá mnoho „růžencových kněží“, kteří procházejí mezi námi a rozsévají Zdravas Maria jako požehnání, milosti a posilu od Panny Marie pro ubohé lidstvo.

Růžence světíc

„Bernadeta nedělala nic jiného, než že se modlila. Jako by neuměla nic jiného než probírat ve svých prstech růžencová zrna.“ Tak se vyjádřila sestra Toniaetta o pokorné vizionářce z Lurd, která měla to privilegium, že se mohla modlit růženec přímo před zrakem Neposkvrněné, která sledovala její modlitbu na svém růženci.

K svaté Bernadetě můžeme postavit po boku svatou Marii Bertillu Boscardinovou, která vášnivě milovala růženec jako svého nerozlučného druhá při své každodenní práci jako kuchařka, ošetřovatelka a šatnářka.

Pomysleme také na svatou Kateřinu Labouré, miláčka Neposkvrněné, od které přijala ja-

ko dar zázračnou medaillku. Až do své smrti doporučovala svým spolusestrám, aby se dobře modlily růženec.

Nemůžeme opomenout ani krásné postavy, jako byly svatá Terezie z Avily, svatá Markéta Marie Alacoque a bl. Anna Maria Taigi, matka rodiny.

Stejně tak si připomeňme Giannu Molla, matku a lékařku, která obětovala svůj život za své dítě a stále držela v rukou růženec. O svaté Marii Goretti dosvědčila její matka, že kromě společného růžence s celou rodinou se modlila další sama, protože její srdce vnímalo velké bohatství této Mariiny modlitby.

Svatá Gemma Galgani se modlila růženec také v extázích a smáčela ho krví ze svých ran. Blahoslavená Agostina Pierantoni procházela čistá a sladká s růžencem v rukou mezi svými nemocnými. Nakonec musíme připomenout také zářivé příklady lásky k růženci služebnic Božích Lucie Mangano, Santiny Campany, Hedviky Carboni, Alexandriny da Costa a tak bychom mohli dále pokračovat. Všechny tyto svaté ženy nás svým příkladem vybízejí, abychom milovali růženec a pokládali ho za nejmilejší radost Srdce Panny Marie.

(Pokračování)

Překlad -lš-

SVATÁ ALŽBĚTA DURYNSKÁ - pokračování ze str. 2

mrtvé. Když sestoupila z hradu, často se odebrala se služebními do domů chudých a přinášela jim chléb, maso, mouku a jiné potraviny. Potraviny předávala osobně a pozorně kontrolovala šaty a lůžka chudáků. O tomto jejím chování byl informován manžel, který nejenže neprojevoval nelibost, ale odpověděl donašečům: „Dokud mi neprodá hrad, jsem spokojen!“ Do tohoto kontextu spadá zážrak s chlebem, proměněným v růže: když Alžběta šla se zástěrou plnou chleba pro chudé, potkala manžela, který se jí zeptal, co to nese. Rozevřela zástěru a místo chleba se objevily nádherné růže. Tento symbol lásky je často součástí zobrazení svaté Alžběty.

Její manželství bylo hluboce šťastné: Alžběta pomáhala manželovi pozvedat lidské vlastnosti na nadpřirozenou úroveň a ona oplátku podporoval manželku v její velkodušnosti vůči chudým i v jejích náboženských praktikách. Ve stále větším obdivu pro velkou víru své manželky prohlásil o její pozornosti vůči chudým: „Drahá Alžběto, je to Kristus, koho jsi umyla, nakrmila a o koho jsi pečovala.“ Je to jasné svědectví, jak víra a láska k Bohu a k bližnímu posilují manželský život a ještě více prohlubují manželskou jednotu.

Mladý pár nacházel duchovní oporu u menších bratří, kteří se od 1222 šířili v Durynsku. Z nich si Alžběta zvolila fráter Ludikara za duchovního vůdce. Když jí vyprávěl o obrácení mladého a bohatého obchodníka Františka z Assisi, Alžběta byla nesmírně uchválena jeho cestou křesťanského života. Od té doby byla ještě více rozhodnuta následovat Krista chudého a ukřižovaného, přítomného v chudých. Ani když se jí narodil první syn následovaný dvěma dalšími, nezanechala na šesti světice svých skutků lásky. Po-

máhala navíc menším bratřím vybudovat v Halberstadtu klášter, v němž se stal fráter Ludikar převorem. Duchovní vedení Alžběty proto přešlo na Konrada z Marburgu.

Po těžkých zkouškách

Těžkou zkouškou bylo pro ni koncem června 1227 rozloučení s manželem Ludvíkem IV., který se připojil ke křižácké výpravě císaře Fridricha II. a vysvětlil manželce, že je to tradice durynských vládařů. Alžběta odpověděla: „Nebudu tě zdržovat. Celá jsem se odevzdala Bohu a nyní mu odevzdám i tebe.“ Avšak Ludvíkovy oddíly zdecimoval mor a on sám ulehl nemocný a zemřel v Otrantu ještě před naložením v září 1227 ve věku 27 let. Když se to Alžběta dověděla, byla tak zarmoucená, že se uchýlila do samoty a pak posílena modlitbou a potěšena nadějí, že ho spatří v nebi, ujala se vládních záležitostí v království. Čekala ji nicméně další zkouška: jeden příbuzný uchvátil vládu v Durynsku, prohlásil se za právoplatného Ludvíkova dědice a obvinil Alžbětu, že je to zbožná žena neschopná vlády. Mladá vdova se třemi syny byla z Wartburgu vyhnána a hledala místo, kam se uchýlit. Zůstaly jí nablízku jen dvě služebné, doprovázely ji a svěřily tři děti péči Ludvíkových

přátel. Putovala po vesnicích, pracovala, kde ji přijali. Ošetřovala nemocné, předla a vařila. Během této kalvárie snášela všechno s velkou vírou, trpělivostí a odevzdaností Bohu. Někteří příbuzní, kteří jí zůstali věrní a pokládali vládu příbuzného za nezákonnou, rehabilitovali její jméno. Tak počátkem roku 1228 obdržela důchod a mohla se odebrat na rodinný hrad v Marburgu, kde přebýval také její duchovní vůdce fráter Konrád. Ten pak podal papeži Řehoři IX. tuto zprávu: „Na Velký pátek 1228 položila ruce na oltář v kapli svého města Eisenachu, kam přijala menší bratry, a v přítomnosti několika bratří a svých příbuzných se zřekla vlastní vůle a všech marností světa. Chtěla se zřici také všeho majetku, ale od toho jsem ji odradil pro lásku k chudým. Krátce nato vybudovala špitál, shromáždila zde nemocné a invalidy a posluhovala u stolu těm nejoboženějším a nejpouštěnějšími. Když jsem jí tyto věci vytykal, Alžběta mi odpověděla, že od chudých přijímá zvláštní milost a pokoru“ (*Epistula magistri Conradi*, 14–17).

V tomto tvrzení můžeme spatřovat určité mystické zážitky podobné těm, které prožíval svatý František: Chudáček z Assisi totiž prohlásil ve své závěti, že když sloužil malomocným, to, co bylo dříve trpké, se změnilo ve sladkost duše i těla (*Testamentum*, 1–3). Alžběta strávila poslední

Svatá Alžběta Durynská

tři roky ve špitále, který založila, sloužila nemocným a bděla u umírajících. Vyhledávala vždy služby nepokornější a práce nejobornější. Stala se tím, co bychom mohli nazvat zasvěcená žena uprostřed světa (*soror in saeculo*) a tvořila s dalšími svými přítelkyněmi, oděnými do šedých hábitů, řeholní komunitu. Ne náhodou je patronkou třetího řádu svatého Františka a františkánského sekulárního řádu.

V listopadu 1231 ji přepadly silné horečky. Když se rozněla zpráva o její nemoci, seběhlo se mnoho lidí, aby ji spatřili. Asi po deseti dnech požádala, aby se dveře zavřely a ona zůstala s Pánem sama. V noci 17. listopadu sladce zesnula v Pánu. Svědectví o její svatosti bylo tolik a tak významných, že již za čtyři roky ji papež Řehoř IX. prohlásil za svatou a ve stejném roce byl posvěcen krásný chrám postavený k její cti v Marburgu.

Drazi bratři a sestry, na osobě svaté Alžběty vidíme, jak víra a přátelství s Kristem vytvářejí smysl pro spravedlnost, pro rovnost všech, pro práva druhých a vytvářejí lásku k bližním. A z této lásky se rodí také naděje, že nás Kristus miluje, že Kristova láska nás čeká a uschopňuje následovat Krista a vidět ho v druhých. Svatá Alžběta nás zve, abychom objevovali Krista, milovali ho, abychom měli víru a nacházeli tak pravou spravedlnost a lásku, jakož i čistou radost, že jednoho dne se ponoříme do božské lásky, do věčné radosti s Bohem. Děkuji.

Bollettino Vaticano 20. 10. 2010
Mezititulky redakce Světla
Překlad -lš-

DISKUSE O HOLOKAUSTU

V Itálii se diskutuje o tom, zda popírání holokaustu nemá být uznáno zákonem za trestný čin. Stalo se tak poté, když na univerzitě v Teramu prohlásil jeden profesor, že nejsou k dispozici žádné dokumenty, podle kterých dal Hitler příkaz k vyvražďování židovského národa. Do diskuse vstoupil i L'Osservatore Romano článkem „Dějiny nejsou pravdou ze zákona“. Historickou pravdu nelze prosazovat právní normou. Proti takovému zákonu se vyjádřila i Unie italských židovských obcí. Židovští intelektuálové kladou důraz především na výchovu. Liberální stát si nemůže dovolit bránit svobodnému vyjádření názoru. Důležitější než zákony jsou vhodné nástroje, jimiž může veřejná obec ovlivňovat své příslušníky a bránit šíření nepravdy.

Kath-net

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

novým a nesporně správným směrem. Dokonce si na tom zakládají. Zanedbávala se opravdu jádrna a důsledná náboženská výchova, jako by vlašnost a polovičatost byla přirozený stav, kterému se mu musíme prostě přizpůsobit. Vrátit se k přesvědčení, že je třeba také cvičit v potu tváře a nasadit svůj vlastní život, se dnes už nikomu z nich nechce a jsou ochotní se proti tomu bránit více než proti nepříteli. Ale Benedikt XVI. ví, že takový návrat není krok zpět, ale jediná cesta k rozhodujícímu vítězství, a hledá proto usilovně cesty ke změně smýšlení. Je třeba opět pozvednout zrak od pouhé pozemskosti a lidských názorů k nadpřirozeným skutečnostem.

Všimněme si okolnosti, že k zahájení práce synodu, a tedy i ke své meditaci Sv. otec vybral právě 11. říjen. Proč právě tento den? Jen proto, že je to pondělí, tedy začátek pracovního týdne? Sv. otec připomněl hned v úvodu meditace skutečnost, na kterou dnes sotva kdo pomyslí. Ten den se ještě před 50 lety slavil svátek Mateřství Panny Marie, který ustanovil papež Pius XI. v roce 1931 v rámci jubilea 1500. výročí památného koncilu v Efezu, který definoval článek o božském mateřství Panny Marie. Toto mariánské dogma se netýká jen Panny Marie, ale jedinečným způsobem shrnuje základní christologické pravdy a stěžejní body nauky spásy. Ustanovení tohoto svátku bylo odpovědí na šířící se duchovní a mravní tmu novopohanství, které útočí na ústřední křesťanskou nauku o vtělení a vykoupení. Zdůraznil to Pius XI. např. ve své encyklice *Lux veritatis* i v osmi lekcích k matutinu denní modlitby Církve tohoto svátku. I když tento svátek Mateřství Panny Marie nový kalendář nepřevzal, Benedikt XVI. na tuto věc nezapomíná, a jako by kladl otázku, zda by podobné iniciativy předchůdců neměly být s úctou respektovány a zachovány. Problém zpochybňování základních christologic-

kých pravd je přece dnes ještě daleko palčivější, než tomu bylo před osmdesáti lety. Tyto bludné nauky k nám přicházejí jako náказа z protestantského prostředí v rámci falešného sblížení. I v duchovním životě existují zavírované oblasti a při styku s nimi je třeba zachovávat nezbytná „hygienická pravidla“, která jsou ochranou před nebezpečím infekce. Vznik bludů nelze vysvětlit jinak než přerušením spojení s jediným Utěшитelem, Duchem pravdy, kterého nám podle Synova zaslíbení poslal Otec, aby nás všemu naučil a všechno nám připomněl. Přerušit spojení s Duchem pravdy znamená ztrátu imunity vůči nejrůznějším formám nákazy, které rafinovaně a podle šíří odvěký Nepřítel. „Saducejsky“ smýšlející falešní učitelé totiž nevidí nic z toho, co přesahuje jejich přirozený obzor, a všechno chtějí redukovat na obyčejné lidské události a normální běh dějin, které interpretují podle pouhých lidských nauk a věd. Ale podobají se přítom dětem, které sledují pohyb maňásků, ale vůbec neberou na vědomí skutečné aktéry, kteří za touto podívanou stojí.

Není to dávno, co se o cíli ekumenismu nemluvilo jinak než jako o dosažení jednoty v mnohosti. Požadovat „návrat odloučených bratří“, jak tomu bylo po celá staletí, se pokládalo takřka za kacířství. Odpovídá „smířování mnohosti“ záměřům Ducha Svatého? Na mnohosti má zájem jeho protivník, který onu „mnohost“ a „různost“ dokonce intenzivně podporuje a prohlubuje s jediným záměrem: aby dosáhl neslučitelnosti. Proto je z pole věroučných pravd rozšiřuje i do oblastí mravních příkazání. Odloučení se ve svém subjektivismu, relativismu a oportunistu zcela evidentně vzdalují od Ducha pravdy a sblíží se s duchem tohoto světa i s jeho civilizací smrti. Přerušené spojení s Duchem pravdy a jednoty se evidentně projevuje také v tom, jak

se v reformaci vzniklé denominace rozpadávají do stále rostoucího počtu nových sekt, které svým výbojným působením vážně ohrožují nejen šíření, ale samu existenci království Božského na zemi, jak to dnes vidíme např. v tradičně katolických zemích Jižní Ameriky. Není to jen výsledek nějakých psychologických, sociologických a religionisticko-demografických vlivů, ale jedná se především o záměrné působení draka, který „se rozhněval na Ženu a odešel, aby vedl válku proti jejímu potomstvu“.

I kdyby členové jediné Kristovy církve byli sebehříšnější, Duch Svatý by nikdy nepovolal nějakého kněze, mnicha, krále či jiného mravokárce, aby vedle Církve Kristovy založil církev novou. Taková inspirace přišla odjinud, jak jsme o tom byli předem poučeni: „Řekne-li vám někdo: »Zde je Mesiáš nebo tam«, nevěřte, neboť povstanou nepraví Mesiáši a nepraví proroci a budou činit velké zázraky.“

Čím více je nám líto všech těch, kteří bez vlastní viny nepatří k jediné Kristově Církvi, tím méně je smíme utěšovat tím, že jim budeme říkat: I vy máte pravdu. Bylo by to totéž, jako bychom místo léčby říkali nemocnému: Nic si z toho nedělejte, i ty máš své zdraví.

Patronem a vzorem opravdového ekumenismu a opravdového obrácení je blahoslavený John Henry Newman, který tak dlouho hledal pravdu, až se přesvědčil, že není jiné cesty než návrat do lůna jediné a pravé Kristovy Církve. A na jeho přímluvu a podle jeho vzoru podporuje Duch Svatý to, čemu jsme nedávno byli ochotni se dokonce bránit: návrat celých anglikánských společenství do lůna katolické církve, který umožňuje moudrý krok Benedikta XVI. Také celá řada protestantských pastorů už našla pravou víru nikoliv cestou plurality, ale zvolili návrat k apoštolské jednotě. A právě takovou jednotu naléhavě potřebujeme. Opravdoví křesťané v Evropě se ocitají v situaci menšiny, která se musí

pevně semknout kolem Božího Syna Ježíše Krista a jeho Matky, aby nás nesmetla řeka z drakovy tlamy.

Jak nesmírně dnes záleží na opravdovosti a hloubce přesvědčující katolické výchovy! Před rodiči stojí nesmírně obtížný úkol vyzbrojit i své docela malé děti, které mohou být vystaveny různým formám ústrků a utrpení pro svou víru. Jen z opravdové lásky a opravdového příkladu důsledného křesťanského života mohou děti čerpat vědomí a přesvědčení, jaká je to důstojnost, být dítětem Božím i za cenu utrpení. Jejich radost z Pána a jeho lásky musí být tak velká, aby se necítily ochuzeny o falešná potěšení, která vidí u jiných dětí, ale kterých se neúčastní, protože neodpovídají křesťanským zásadám. Seznamujte je se životem svatých dětí. Vezměte do rukou Nový zákon. Začtěte se do Prvního listu svatého apoštola Petra a užasnete, jak nesmírně prorocká a aktuální jsou dnes jeho slova: „Ved'te dobrý život mezi pohany, aby to, pro co vás nyní jako zločince pomlouvají, pozorovali z vašich dobrých skutků a velebili Bohu v den navštívení.“ „Bud'te připraveni obhájit se před každým, kdo se vás ptá na důvod vaší naděje. Musíte však mít sami dobré svědomí! Pak se budou muset zastydět za své špatné řeči ti, kdo vás pomlouvají za vaše dobré křesťanské chování.“ Ocítáme se opravdu v situaci Noemovy rodiny, které se všichni kolem smáli, jedli, pili, ženili se a vdávali, ona však zachovala věrnost Pánu uprostřed zkaženého světa a dostalo se jí záchrany.

Panna Maria panensky porodila svého božského Syna, ale s velkými porodními bolestmi rodí své duchovní děti. Na každém z nich jí nesmírně záleží. Zsvětíme jí sebe i své děti. Každodenní společná modlitba v rodině je naprosto nevyhnutelná. Potřebujeme mnoho milosti a síly i solidní a trvalé náboženské vzdělávání, abychom opravdu věděli, „komu jsme uvěřili“. A „neboj se, malé stáde, neboť se zalíbilo vašemu Otci dát vám království.“

Pondělí 8. 11. 2010: 6:05 Octava dies 6:35 Brazílie - Volání Boha 7:00 Putování modrou planetou: Etiopie QUO VADIS? 7:45 Přejeme si ... 8:00 P.S.: Kardinál Miloslav Vlk - pohřeb Jaroslava Škarvady 8:25 Sudán: sen naděje 8:50 Pro vita mundi: P. Mgr. Ján Boroš 9:30 Salesiánská evangelizace 10:05 Platinové písničky 10:35 Místa spojená se sv. Františkem Saleským a jeho poselství 11:00 Noekreace aneb Vandrování (60) 11:10 Kousek nebe 11:35 Cesty za poznáním: Pohoří Atlas [P] 11:45 Klaufský pohádkový kuffík: O pracovitě Elence [P] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Duchovní koncert - Dětský sbor Ostrava [P] 13:10 Léta letí k anđělům: P. Vojtěch Hrubý 13:40 Octava dies 14:10 Eliška Servátková 14:25 Krásy Čech a Moravy: Čechy I. 14:55 Bez hábitu: Chemin Neuf (7) [P] 16:00 H2Onews 16:10 GOODWILLBOY V. (5) 17:00 NOEparáda [L] 18:00 Exit 316: Závislost [P] 18:20 Cesty za poznáním: Yosemiteký Národní park [P] 18:30 Mašinky: O neposedné kolejnici [P] 18:40 Most milosrdenství [P] 19:10 Dešťové kapky v Benátkách 19:25 Přejeme si ... 19:40 H2Onews 20:00 Harfa Noemova IV. (12) 20:20 Netradičně do Svaté země [P] 21:30 Na koberečku 22:00 Noční univerzita: P. Jacques Philippe - Jak si uchovat pokoj v srdci 23:15 Cesty za poznáním: Peterhof 23:30 Octava dies 0:05 Kulatý stůl: Putování modrou planetou - Kamčátka, Jemen 1:35 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 9. 11. 2010: 6:05 H2Onews 6:15 Záznam koncertu z kostela sv. Jana Nepomuckého ve Staré Bělé (SHF 2009) 7:25 Hornolidečko - Lidečko 7:40 Křížovatky arcibiskupa Dominika Duky 8:25 Loď Boží 8:45 Cesty za poznáním: Velká čínská zeď 8:55 Eliška Servátková 9:10 Pro zdraví: Geriatria 9:15 Salesiánská evangelizace 9:45 Cesty za poznáním: Ohnivý kaňon 10:00 Octava dies 10:30 Noční univerzita: P. Jacques Philippe - Jak si uchovat pokoj v srdci 11:45 Mašinky: O neposedné kolejnici 12:05 Platinové písničky 12:40 Dešťové kapky v Benátkách 12:50 Ekoauto 13:10 Jiní lidé 13:40 Putování modrou planetou: Etiopie QUO VADIS? 14:30 Přejeme si ... 14:45 H2Onews 15:00 Národní pouť do Říma 2010: Mše svatá z Baziliky Santa Maria Maggiore [L] 16:30 Cesty za poznáním: Indian Summer [P] 16:55 Unitate [P] 17:05 Místa spojená se sv. Františkem Saleským a jeho poselství 17:30 Zikův svět zvířat: Na farmě 18:00 Noeland (28) 18:30 Mašinky: O neposlusném semaforu [P] 18:40 Příběh medvídky pandy (1) 19:15 Noekreace aneb Vandrování (60) 19:30 Cesty za poznáním: Pohoří Atlas 19:40 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Abrahám (1. díl) [P] 20:35 Svět mýma očima: Prašivá 2010 20:45 GOODWILLBOY V. (5) 21:35 Zpravodajské Noeviny 21:55 Hlubinami vesmíru: dr. Tomáš Gráf (1. část) 22:35 Sudán: sen naděje 23:00 Eliška Servátková 23:15 P.S.: Kardinál Miloslav Vlk - pohřeb Jaroslava Škarvady 23:40 Přejeme si ... 0:05 U NÁS 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 10. 11. 2010: 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:20 Bez hábitu: Chemin Neuf (7. díl) 7:20 Noekreace aneb Vandrování (60) 7:30 Farní charita Starý Knín 7:50 Harfa Noemova IV. (12) 8:10 Salesiánská evangelizace 8:40 Dešťové kapky v Benátkách 8:50 Kněz Slanina [P] 9:15 Platinové písničky 9:50 Abrahám (1) 10:30 Generální

audience Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Netradičně do Svaté země 13:20 Most milosrdenství 13:55 P.S.: Kardinál Miloslav Vlk - pohřeb Jaroslava Škarvady 14:20 JuniorTV Kopřivnice (10) 14:40 Na koberečku (92) 15:00 Národní pouť do Říma 2010: Mše svatá z chrámu sv. Petra [L] 16:30 Cesty za poznáním: Yosemiteký Národní park 16:40 Zpravodajské Noeviny 17:00 V posteli POD NEBESY V. (6) [P] 18:00 Octava dies 18:30 Mašinky: Jak se kluci učili pískat [P] 18:40 U NÁS 19:40 Přejeme si ... [P] 20:00 Pius XII. a holocaust [P] 20:25 Noční univerzita: P. Tomáš Holub - Šel kolem a vyhnul se mu [P] 21:10 O katechezi 21:20 Vlkolínek: perla v horách zrozená 21:45 H2Onews 22:00 Tajné dějiny kosmických projektů (4) [P] 22:25 Jiní lidé 22:50 Noekreace aneb Vandrování (60) 23:00 Generální audience papeže Benedikta XVI. [P] 23:30 Krásy Čech a Moravy: Čechy I. 0:05 H2Onews 0:15 Záznam koncertu z kostela sv. Jana Nepomuckého ve Staré Bělé (SHF 2009) 1:25 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 11. 11. 2010: 6:05 H2Onews 6:15 Večer chval 7:40 Platinové písničky 8:10 Eliška Servátková 8:25 Most milosrdenství 8:55 Cesty za poznáním: Indian Summer 9:20 Pius XII. a holocaust 9:45 Diecéze brněnská dnes 10:00 Cesty za poznáním: Řím 10:30 Národní pouť do Říma 2010: Mše svatá z Baziliky sv. Jana v Lateránu [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Záznam koncertu z kostela sv. Jana Nepomuckého ve Staré Bělé (SHF 2009) 13:20 Generální audience papeže Benedikta XVI. 13:50 Netradičně do Svaté země 15:00 Noeland (28) 15:30 Sudán: sen naděje 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:15 Druhá šance [P] 16:45 Putování modrou planetou: Etiopie QUO VADIS? 17:30 Ze života farností: Opatství Geras - farnost Langau [P] 17:45 Noekreace aneb Vandrování (60) 17:55 Příběh medvídky pandy (1) 18:30 Mašinky: O červeném motoráku [P] 18:40 Křížovatky arcibiskupa Dominika Duky 19:30 Světový den bez tabáku [P] 19:40 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Klapka s ... (12) [P] 21:00 Přejeme si ... 21:15 P.S.: Mons. Josef Hrdlička - rozloučení s Mons. J. Olejníkem [P] 21:40 Zpravodajské Noeviny 22:50 Angola země afrického snu [P] 22:20 Octava dies 22:50 NOEparáda (94) 23:40 Salesiánská evangelizace 0:15 Zpravodajské Noeviny 0:30 V posteli POD NEBESY V. (6) 1:20 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 12. 11. 2010: 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:20 Noekreace (60) 6:30 NOEparáda (94) 7:20 Hlubinami vesmíru: dr. Tomáš Gráf (1) 8:00 Krásy Čech a Moravy (10): Čechy I. 8:30 Cesty za poznáním: Yosemiteký Národní park 8:40 Noční univerzita: P. Tomáš Holub - Šel kolem a vyhnul se mu 9:30 O katechezi 9:40 Na koberečku (92) 10:00 Netradičně do Svaté země 11:15 Zikův svět zvířat: Na farmě 11:45 Mašinky: O červeném motoráku 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Přejeme si ... 12:20 Tajné dějiny kosmických projektů (4) 12:55 Ze života farností: Opatství Geras - farnost Langau 13:10 Pius XII. a holocaust 13:40 Duchovní koncert - Dětský sbor Ostrava 14:40 Léta letí k anđělům: P. Vojtěch Hrubý 15:05 Farní charita Starý Knín 15:25 Most milosrdenství 16:00 Noeviny 16:15 Salesiánská evangelizace 16:50 Abrahám (1) 17:25 Harfa Noemova IV. (12)

Biskupství královéhradecké - Diecézní centrum pro seniory nabízí ve dnech **6. - 9. 12. 2010 ADVENTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVU pro seniory a další zájemce s P. Janem Rybářem SJ** - Marianum, Janské Lázně, cena: 1590 Kč (cena zahrnuje ubytování ve dvouúložkovém pokoji s příslušenstvím a plnou penzí). Informace a přihlášky: Biskupství královéhradecké, Diecézní centrum pro seniory, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové • tel. 495 063 661 • mobil 737 215 328 • e-mail: dcs@diecezezhk.cz.

17:55 Kněz Slanina 18:20 Cesty za poznáním: Taj Mahal (Indie) [P] 18:30 Mašinky: O mašince s voňavým kouřem [P] 18:45 V posteli POD NEBESY V. (6) 19:40 H2Onews [P] 20:00 Noemova pošta 2010: listopad [L] 21:30 Yosemiteký Národní park 21:40 Na koberečku 22:00 Přejeme si ... 22:20 Modlitba růžence z Fatimy [L] 23:30 Nedělní čtení [P] 0:05 H2Onews 0:15 Putování modrou planetou: Etiopie QUO VADIS? 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 13. 11. 2010: 6:05 H2Onews 6:15 P.S.: Mons. Josef Hrdlička - rozloučení s Mons. J. Olejníkem 6:40 Druhá šance 7:05 Kousek nebe 7:30 Pius XII. a holocaust 7:55 Cesty za poznáním: Ohnivý kaňon 8:05 Zikův svět zvířat: Hmyz, hadi, šneci [P] 8:30 Noeland (28) 9:00 Příběh medvídky pandy (1) 9:40 NOEparáda (94) 10:30 JuniorTV Kopřivnice (10) 10:50 V posteli POD NEBESY V. (6) 11:45 Cesty za poznáním: Národní park Joshua Tree 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [P] 12:10 Zpravodajské Noeviny 12:25 Nedělní čtení 12:55 Přejeme si ... 13:10 Cesty za poznáním: Indian Summer 13:40 Klapka s ... (12) 14:40 Noekreace (60) 14:50 Eliška Servátková 15:05 Ze života farností: Strážnice [P] 15:25 Platinové písničky 16:00 Festival dobrých zpráv 2010: Soutěžní snímky festivalu [P] 18:00 Mše svatá z Trnavy /SK/ v rámci Trnavské novény [L] 19:30 Krásy Čech a Moravy: Pražský hrad [P] 20:00 Cesta k anđělům (38. díl) [P] 20:50 Vlci v Lužici [P] 21:20 Putování modrou planetou: Írán [P] 22:10 Lurdy [P] 22:35 Unitate 22:45 Světový den bez tabáku 22:50 Česká Radio Vaticana 23:00 Bez hábitu: Chemin Neuf (7. díl) 0:05 Duchovní koncert - Dětský sbor Ostrava 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 14. 11. 2010: 6:05 Evangelium [P] 6:15 Nedělní čtení: 33. neděle v mezidobí 6:45 Ze života farností: Opatství Geras - farnost Langau 7:00 Klapka s ... (12) 8:00 Kněz Slanina 8:25 Přejeme si ... 8:40 Cokoliv jste učinili jednomu ...: Farní charita Starý Knín 9:00 Most milosrdenství 9:30 Cesty za poznáním: Indian Summer 10:00 Harfa Noemova IV. (12) 10:20 Evangelium 10:30 Mše svatá z kostela sv. Václava s farností Kostelec na Hané 11:35 Na koberečku (92) 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] 12:25 Zpravodajský souhrn týdne [P] 13:05 Platinové písničky [P] 13:40 Cesta k anđělům (38) 14:30 Noekreace aneb Vandrování (61) [P] 14:40 Noční univerzita: P. Tomáš Holub - Šel kolem a vyhnul se mu 15:25 Příběh medvídky pandy (2) [P] 16:00 Festival dobrých zpráv 2010: Soutěžní snímky festivalu [P] 18:00 V posteli POD NEBESY V. (6) 18:50 Evangelium 19:00 Pius XII. a holocaust 19:25 Divadélko Bubáček (1) [P] 19:40 Přejeme si ... [P] 20:00 Octava dies [P] 20:30 Mezinárodní folklorní festival Hornolidečska a Púchovské doliny [P] 22:00 Abrahám (1) 22:45 Cesty za poznáním: Taj Mahal (Indie) 22:55 Nedělní čtení 23:25 Opatství Geras - farnost Langau 23:40 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. 0:05 Zpravodajský souhrn týdne 0:50 Unitate 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce Vás srdečně zvou na další cyklus **DUCHOVNÍCH OBNOV SE SV. AUGUSTINEM**. Setkání doprovází stejnojmenný film, který vznikl na podnět papeže Benedikta XVI. Duchovní obnova se sv. Augustinem II. „**Jdi, neboť, jako že žiješ, stát se nemůže, aby syn takových slzi zahynul!**“ bude ve dnech **27.–28. 11. 2010**. Program začíná v sobotu v 9.00 hodin mší svatou v bazilice Navštívení Panny Marie a pokračuje v Norbertinu (vede S. Siarda L. Trochtová). Zakončení v neděli ve 13.00 hodin. Ubytování a stravování je zajištěno v Norbertinu. **Cena: 530 Kč.** Z důvodu omezené kapacity je **nutné přihlásit se do 22. 11. 2010** na e-mail: info@premonstratky.cz nebo na tel. 733 755 836.

PAPEŽSKÁ RADA PRO NOVOU EVANGELIZACI

Zvláštním motu proprio „Ubicumque semper“ („Všude a vždy“) ustavil papež Benedikt XVI. Papežskou radu pro novou evangelizaci. Prezidentem rady je arcibiskup Salvatore Fisichella. Cílem rady je obnovit hlásání evangelia mnohým pokřtěným, kteří už neznají smysl a podstatu křesťanského společenství a stali se obětí subjektivismu, uzavřeného individualismu a schází jim odpovědnost za současnou společnost. Výsledkem tohoto stavu je odpad od víry a náboženská lhostejnost jako předstupeň ateismu. Morální hodnoty a soudy jsou v rozporu s podstatou víry. Křesťané musí být uvědoměle a odpovědně přítomni ve společnosti jako svědkové víry v politice, kultuře a vědě. Hlásání evangelia patří k podstatným úkolům církve.

Kath-net

LITURGICKÁ ČTENÍ – pokračování ze strany 3

Kterému z nich bude tedy ta žena náležet při vzkříšení? Vždyť ji mělo za manželku všech sedm!“

Ježíš jim řekl: „Lidé tohoto světa se žení a vdávají. Ale ti, kdo budou uznáni za hodné dosáhnout onoho světa a vzkříšení z mrtvých, nebudou se ženit ani vdávat. Už přece nemohou zemřít, jsou totiž rovni andělům a jsou syny Božími, neboť mají účast na vzkříšení. A že mrtví budou vzkříšeni, to naznačil i Mojžíš ve vyprávění o hořícím keři, když nazývá Pána ‚Bohem Abrahámovým, Bohem Izákovým a Bohem Jakubovým‘. On přece není Bohem mrtvých, ale živých, neboť všichni žijí pro něho.“

V sobotu 20. listopadu 2010 se koná v 17 hodin ve svatokopecké bazilice (u Olomouce) koncert Collegium vocale Olomouc, na kterém zazní Haydnova Missa in tempore belli a další skladby za spoluúčinkování sólistů Moravského divadla a členů orchestrů Moravské filharmonie a Moravského divadla. Předprodej vstupenek v prodejní knih Matice cyrilometodějské na Dolním nám. 24 v Olomouci a v muzeu Matice svatokopecké na Svatém Kopečku u Olomouce (zde v sobotu od 12 do 16 hod., v neděli od 10 do 16 hod.), jinak v den konání hodinu před koncertem na místě. Zve pořádající Matice svatokopecká.

Liturgická čtení

Neděle 7. 11. – 32. neděle v mezidobí

1. čt.: 2 Mak 7,1-2,9-14
Ž 17(16),1,5-6,8+15
Odp.: 15b (*Až procitnu, Hospodine, nasýtím se pohledem na tebe.*)
2. čt.: 2 Sol 2,16-3,5
Ev.: Lk 20,27-38
Slovo na den: *Všichni žijí pro něho.*

Pondělí 8. 11. – ferie

1. čt.: Tit 1,1-9
Ž 24(23),1-2,3-4ab,5-6
Odp.: srov. 6 (*To je pokolení těch, kdo hledají tvou tvář, Hospodine!*)
Ev.: Lk 17,1-6
Slovo na den: *Dej nám více víry!*

Úterý 9. 11. – svátek Posvěcení lateránské baziliky

1. čt.: Ez 47,1-2,8-9,12
nebo 1 Kor 3,9c-11,16-17
Ž 46(45),2-3,5-6,8-9
Odp.: 5 (*Proudy bystrin jsou k radosti Božímú městu, přesvatému stánku Nejvyššího.*)
Ev.: Jan 2,13-22
Slovo na den: *On však to řekl o chrámu svého těla.*

Středa 10. 11. – památka sv. Lva Velikého

1. čt.: Tit 3,1-7
Ž 23(22),1-3a,3b-4,5,6
Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)
Ev.: Lk 17,11-19
Slovo na den: *Vrátil se a vzdal Bohu chválu.*

Čtvrtek 11. 11. – památka sv. Martina

1. čt.: Flm 7-20
Ž 146(145),6c-7,8-9a,9bc-10
Odp.: 5a (*Šťastný, komu pomáhá Bůh Jakubův. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Lk 17,20-25
Slovo na den: *Nepřichází tak, že by se to dalo pozorovat.*

Pátek 12. 11. – památka sv. Josafata

1. čt.: 2 Jan 4-9
Ž 119(118),1,2,10,11,17,18
Odp.: 1b (*Blaze těm, kteří krácejí v zákoně Hospodinově.*)
Ev.: Lk 17,26-37
Slovo na den: *Jedli a pili, kupovali a prodávali, sázeli a stavěli, ale ten den...*

Sobota 13. 11. – památka sv. Anežky České

1. čt.: 3 Jan 5-8
Ž 112(111),1-2,3-4,5-6
Odp.: 1a (*Blaze muži, který se bojí Hospodina. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Lk 18,1-8
Slovo na den: *Vě dne v noci.*

BREVIÁŘ PRO LAIKY

6.–13. LISTOPADU 2010

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 7. 11.		PO 8. 11.		ÚT 9. 11.		ST 10. 11.		ČT 11. 11.		PÁ 12. 11.		SO 13. 11.			
Antifona	1136	1262	1150	1278	1637	1854	1734	1953	1587	1792	1708	1924	1741	1961		
Žalm	784	883	783	881	783	881	783	881	783	881	786	884	786	884		
Ranní chvály:																
Hymnus	1136	1263	1151	1279	1638	1854	1734	1953	1723	1941	1708	1925	1314	1796		
Antifony	1137	1264	1151	1279	1639	1855	1183	1313	1587	1792	1214	1347	1229	1797		
Žalmy	1137	1264	1152	1280	813	914	1183	1313	813	914	1214	1347	1229	914		
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1155	1283	1639	1855	1735	1954	1587	1793	1710	1926	1743	1797		
Antifona k Zach. kantiku	725	818	1155	1284	1639	1856	1586	1791	1588	1793	1710	1927	1315	1797		
Prosby	1140	1268	1155	1284	1640	1856	1724	1943	1724	1943	1711	1927	1744	1963		
Závěrečná modlitba	725	818	1156	1284	1640	1857	1586	1791	1588	1793	1589	1795	1315	1797		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1141	1269	1156	1285	792	890	1187	1318	1203	1335	1219	1353	1233	1369		
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1369		
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370		
Krátké čtení	1144	1271	1159	1288	1641	1857	1190	1322	1206	1338	1221	1356	1236	1372		
Závěrečná modlitba	725	818	1159	1288	1640	1857	1191	1322	1206	1339	1222	1356	1236	1372		
Nešpory:																
	SO 6. 11.															
Hymnus	1132	1258	1145	1273	1160	1290	1642	1859	1736	1955	1727	1946	1714	1932	807	907
Antifony	1133	1259	1146	1274	1161	1290	1643	1859	1193	1324	1588	1793	1224	1358	808	908
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1643	1860	1193	1324	1729	1947	1224	1359	808	908
Kr. čtení a zpěv	1135	1261	1149	1277	1164	1294	1646	1863	1737	1956	1588	1794	1717	1934	810	911
Ant. ke kant. P. M.	725	818	725	819	1164	1294	1647	1863	1586	1791	1589	1794	1717	1935	726	819
Prosby	1135	1261	1149	1277	1165	1294	1647	1863	1731	1950	1731	1950	1718	1936	811	911
Záv. modlitba	725	818	725	818	1165	1295	1640	1857	1586	1791	1588	1793	1589	1795	726	820
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

VÁNOČNÍ KNÍŽKA SE SAMOLEPKAMI
Text Sally Ann Wrightová • Ilustrace Moira Macleanová • Z angličtiny přeložila Zora Freiová

Příběh o Ježíšově narození v obrazech. Děti mají možnost jednotlivé scény příběhu doplnit celkem 40 samolepicími obrázky, které lze použít i několikrát. Pro děti ve věku 5–8 let.

Karmelitánské nakladatelství

Brož., křídový papír, 210x280 mm, 16 stran, 89 Kč

LZE OBJEDNAT A ZAKOUPIT TAKÉ TYTO KNÍŽKY SE SAMOLEPKAMI ZE STEJNÉ EDIČNÍ ŘADY:

Zacheus a další biblické příběhy • Davidovo vítězství a další biblické příběhy • Noemova archa a další biblické příběhy • Královna Ester a další biblické příběhy • Velikonoční knížka se samolepkami.

VÁNOČNÍ PŘÍBĚH PRO NEJMENŠÍ
Napsala Lois Rocková • Ilustroval Alex Ayliffe • Z angličtiny přeložila Petra Mizurová

Tato knížka seznamuje děti s příběhem Ježíšova narození. Děti se dozvědí o zvěstování Marii, že bude mít dítě, o Ježíšově narození v betlémské stáji, o radosti pastýřů i o hvězdě, která dovedla tři moudré muže až do Betléma.

Česká biblická společnost

Váz., křídový papír, 143x176 mm, 46 stran, 99 Kč

O USTARANÉM VRABEČKOVÍ
Text Meryl Doneyová • Ilustrace Gaby Hansen • Z angličtiny přeložila Marta Hudoušková

Příběh pro nejmenší děti. Všechna ptáčátka se radovala z jasně modré oblohy a vesele zanotovala. Až na ustaraného vrabčeka. Ten se bál létat, bál se, že nebude mít dost potravy, bál se, že nenajde vhodné místo pro hnízdo a že ho nedokáže postavit... a nejvíce ze všeho se bál velkého dravce! Nakonec však přišel na něco velmi důležitého.

Karmelitánské nakladatelství

Váz., křídový papír, 138x167 mm, 28 stran, 109 Kč

HLAS PÁNĚ TŘÍŠTÍ CEDRY
Žalmy v překladu Václava Renče

Překlad žalmů Václav Renč (1911–1973) dokončil po 30. říjnu 1972, šlo tedy o jeho poslední významnou literární práci. Toto vydání vychází z textu poslední ruky, jímž je autorizovaný strojopisný rukopis, zachovaný v pozůstalosti. Jde o překlad básnický, třebaže zároveň významově přesný.

Karmelitánské nakladatelství

Váz., A6, 288 stran

*Kniha vyšla ve dvou různých obálkách:
pevné desky - 149 Kč
imitace kůže - 129 Kč*

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 2

147/2002

P. P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.